

Revista

VĂNĂTORILOR

**ORGAN OFICIAL AL UNIUNEI GENERALE
A VĂNĂTORILOR DIN ROMÂNIA**

Recunoscută Persoană Morală
prin Legea din 1 Maiu 1923.

UNIUNEA GENERALĂ A VÂNĂTORILOR DIN ROMÂNIA

RECUNOSCUTĂ PERSOANĂ MORALĂ PRIN LEGEA DIN 1 MAIU 1923

SUB INALTA PROTECȚIE A M. S. REGELUI

Sediul: Str. GENERAL CHR. TELL No. 9 bis — BUCUREȘTI

CONSILIUL DE ADMINISTRAȚIE

Inalți Președinți de Onoare:

M. S. REGELE GEORGE AL GRECIEI ȘI A. S. R. PRINCIPELE NICOLAE

Președinți de Onoare :

N. RACOTA, GH. NEDICI și A. MOCSONYI

Președinte :

CONST. I. C. BRĂTIANU

Vice-Președinți :

Dr. I. COSTINESCU, G-ral G. GĂRLEȘTEANU, C. P. GEORGESCU, I. POP, GH. SCHINA
și ALEX. VASILKO

Secretar General :

Colonel ALEXANDRU DIMITRESCU

Membrii-Consilieri :

General E. BALIF, Dr. I. BEJAN, Dr. EUG. BOTEZAT, GR. CARP, Căpitan EUGEN CĂLUGĂRU,
SIMION COMĂRZAN, CORNEL CRĂCIUNESCU, M. DRĂCEA, Dr. ERNEST JUVARA, HORIA
LAZĂR, DIONISIE LINȚIA, N. MANTU, G-ral G. MANU, Prof. Dr. MEȚIANU, L. OANEA,
PETRE IOAN, Dr. PHILIPOVICZ, G. PLAGINO, Maior C. ROSETI BĂLANESCU, G-ral SAM-
SONOVICI, N. SĂULESCU, Maior SCHNEIDER SNYDER R., Dr. L. SCUPIEVSKI, V. V. ȘTEFAN,
I. STOICHIȚIA, S. TIPEI, Dr. G. UDRISCHI, A. VOLOSCIUC, E. WITTING.

Censori :

CAȚAFANI V., ȘTEFĂNESCU G., GOLESCU G. A., PĂNOIU ILIE, NEDELCU G.

Comitetul de lectură :

Dr. G. NEDICI, Dr. R. I. CĂLINESCU, E. CRAIOVEANU, Dr. G. SCHINA, Cpt. CĂLUGĂRU E.

CONTRIBUȚII:

Membrii plătesc o cotizație anuală de Lei 300, în care este cuprins și abonamentul obligator la

„REVISTA VÂNĂTORILOR“

Societățile : plătesc o taxă fixă de afiliere de lei 10 de fiecare membru până la 100, iar dela 100 înainte numai Lei 5. Ele plătesc un abonament obligatoriu la „REVISTA VÂNĂTORILOR“ de 400 Lei anual și o cotizație anuală de 20 de Lei de fiecare membru.

Abonamentul la „REVISTA VÂNĂTORILOR“ este obligatoriu pentru toți membrii „UNIUNEI“

Scopurile U. G. V. R. cuprinzând interesele tuturor vânătorilor din întreaga țară, toate Societățile de Vânătoare se pot grupa în jurul ei.

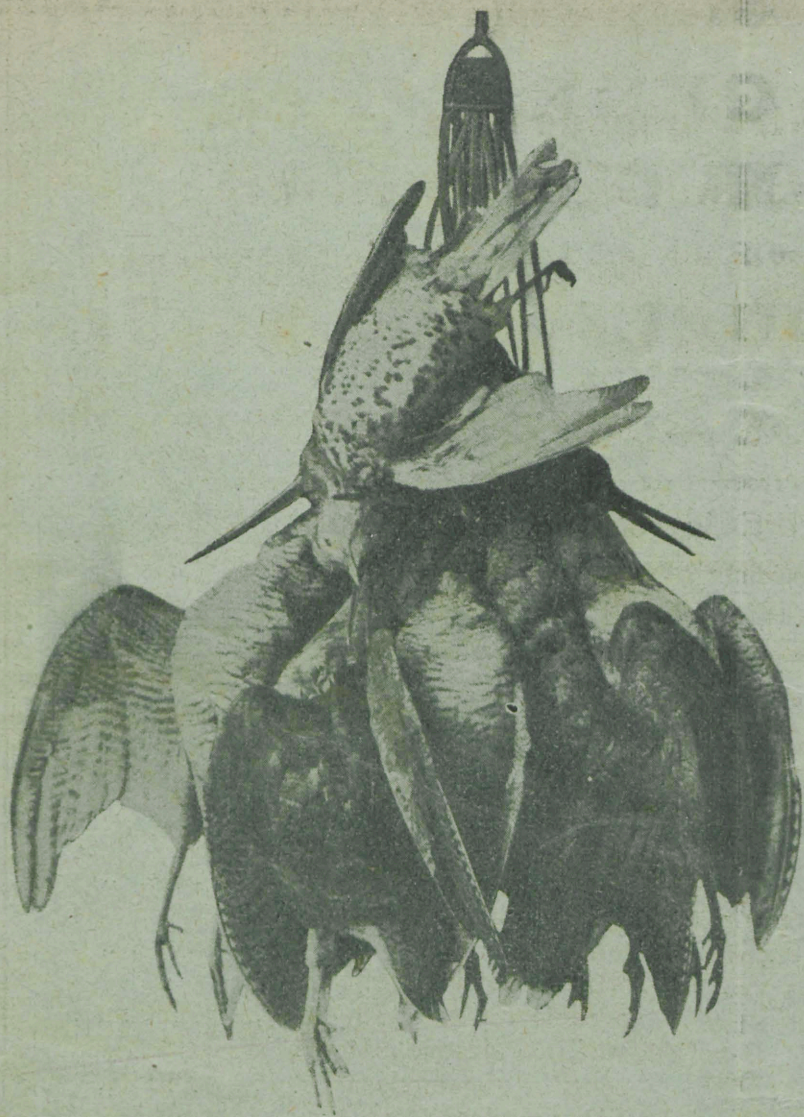
Statutele U. G. V. R. se trimit la cerere contra 20 Lei în mărci poștale

Corespondența fără mărci pentru răspuns și cererile pentru interveniri la autorități, neîntovărașite de timbrele legale, rămân fără răspuns.

Orele de primire la Uniune : În toate zilele de lucru dela 9—1 și 4—6

Sediul: STR. GENERAL CHR. TELL No. 9 bis — BUCUREȘTI III

— TELEFON 2-51-58 —

***Părererea
este
unanimă !
Cartușele***

„3 Stele“

„2 Stele“

„1 Stea“

Sunt de calitate neîntrecută !

Aceste cartușe sunt, în acelaș timp, și cele mai eftine, după vechea lege, conform căreia produsul de mai bună calitate este cel mai eftin !

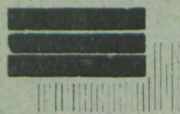
Vânătorul care nu ține seamă de acest adevăr, o face spre paguba lui.

FABRICA DE CARTUȘE DE VÂNATOARE S. A.

× BUCUREȘTI — Soseaua Ștefan Cel Mare No. 45 ×

Depozit central de desfacere :

Str. Academiei No. 9 (colț cu Edgar Quinet)

TOT CE DORIȚI pentru impodobirea casei Dv.
găsiți numai la magazinul de specialitate :

LUCA J. NICULESCU

CALEA MOȘILOR, 5 — TELEFON 370/82

Mărfuri numai de prima cali-
tate cu un minim de câștig :

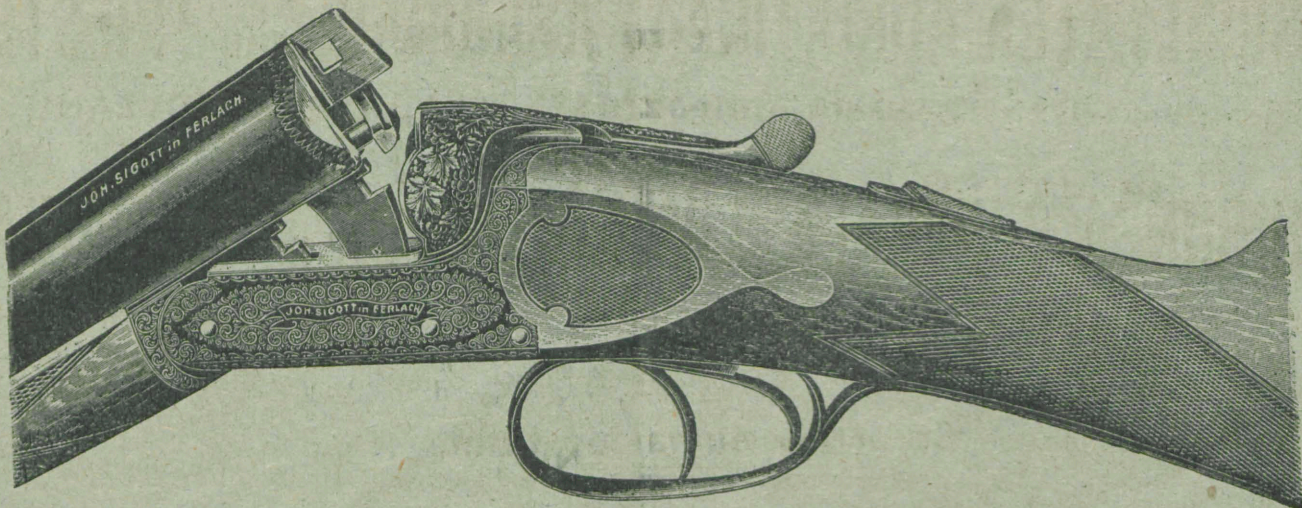
Vă ofer :

COVOARE plușate 2/3	Lei 1650 buc.	FEȚE DE MESE Gobelin mo-	
COVOARE de iută 2/3	570 „	derne 150/150	Lei 320 buc.
COVOARE plușate 50/100	135 „	BONNEFEMME filé 150/230	„ 300 „
PREȘURI plușate	160 mtr.	PATURI și PLEDURI de lână	
PREȘURI de iută	55 „	milă) 1-a	„ 600 „
PREȘURI de cocos, prima cal.		MOARURI pentru mobile și	
de la	120 „	perdele 1-a cal. 130 cm.	„ 220 mtr.
ȘTERGATOARE de cocos, toate		DAMASCURI desene clasice	
dimensiunile prima calit.		până la ultramoderne	„ 240 „
de la	50 „	RODIEURI moderne culori cu	
LINOLEUM pe pânză 180 cm. lat	180 m. l.	degradé uni 150 cm. lat	„ 110 „
MUȘAMALE de mese uni și cu		PANZA de transparente toate	
desen 100 cm. lat	62 mtr.	lățimile dela 80-180 cm.	„ 58 m.p.
VESTMINTE preoțești com-		GRADEL pt. saltele prima cali-	
plete dif. calități dela	3500	tate 140 cm. lat	„ 55 mt.
CUVERTURI divan dela	650 buc.	CARPE de olandă 50 cm. lat	
		pt. praf, bucătărie și veselă	„ 24 „

Mare asortiment de : Cretoane pentru mobile, Plușuri, Mosheturi, Pergamoide, Galerii, Rulouri, Cuverturi de rețea, Satenuri, Pânză huse de mobile și de capot auto, Filz, Burleți, molton, etc., etc.

SPECIALIȘTI în aranjarea și decorarea interioarelor moderne
Intreprindem montări de interioare la imobilele noi construite

SPRE INTERESUL Dv. : nu cumpărați de nicăeri înainte de a mă vizita spre a vă convinge singuri de perfecta calitate a tuturor mărfurilor și de prețurile mele uimitor derizorii

FABRICA DE ARME DE PRECIZIE IOHANN SIGOTT

FERLACH IN KÄRNTEN AUSTRIA

Oferă armele sale superioare Model 1933 care se disting prin construcție elegantă și precisă, prin cumpăneală perfectă, prin superioritate balistică. Premiate cu cele mai înalte distincții în țară și străinătate. — „Grand Prix and Gold Medall” Londra 1932 —

Atrage atențiunea deosebită asupra armelor sale :

DRILLING-HAMMERLESS, EXPRESS-HAMMERLESS cu două țevi
(pentru cartușe de înaltă viteză 7×65 sau Magnum 8×60) cu lunetă montată după dorință
PUȘTI HAMMERLESS și cu cocoașe. CARABINE cu repetiție

Catalogul ilustrat se trimete după cerere gratuit

Comenzile se pot face prin Uniunea Generală a Vânătorilor (Str. G-ral Tell 9 bis)

Către Vânătorii Români

Nu numai specialist în construcție de arme, dar în acelaș timp vânător pasionat, practicând cu deosebire în ținuturile românești, mi-am dat toate silițele să studiez condițiunile cele mai potrivite pentru a putea satisface ori-ce cerere a vânătorilor români.

Dau garanție că armele furnizate de mine în România sunt fabricate din material de prima calitate și totuși cu prețurile cele mai avantajoase.

IOHANN SIGOTT

SOCIETATEA ADRIATICA DE ASIGURARE DIN TRIESTE

Direcțiunea pentru România în BUCUREȘTI, SPLAIUL BRÂNCOVEANU 1

prin

UNIUNEA GENERALĂ A VANĂTORILOR DIN ROMANIA

face asigurări sportive (de vânatoare) contra accidentelor corporale, la cari este expus orice vânător.

Pentru o sumă infimă, plătită anual, vânătorul își pune la adăpost atât familia cât și pe sine însuși de eventualele riscuri.

Pentru asigurarea sumei de lei 100.000 în caz de accident mortal și
" " " " " 100.000 în caz de invaliditate permanentă vânătorul plătește abia

LEI : 195. = ANUAL

drept primă de asigurare.

Dar vânătorul din greșală, din întâmplare, din imprudență — într'un ceas rău — poate cauza rănire mortală și terțelor persoane, cari iau parte la vânatoare (tovarăși, hăițași etc.).

Pentru a se pune la adăpost și de acest rizic vânătorul poate asigura o persoană pentru suma de lei 50.000 și un grup de persoane pentru Lei 200.000 plătiind suma neînsemnată de

LEI : 265. = ANUAL

Această asigurare așa zisă de „**răspundere civilă**“ scutește în acelaș timp de marile neplăceri legate de îndeplinirea multiplelor formalități față de justiție, cari toate cad asupra Societății de asigurare, dacă asiguratul recurge la serviciul ei.

Făcându-se asigurările contra accidentelor corporale proprii prin „Uniunea Generală a Vânătorilor din România“ **corporativ** și pe o durată de zece ani, **primele anuale de mai sus se vor reduce considerabil.**

Se pot asigura bineînțeles orice sume mai mari primele fiind proporționale.

Pentru orice detalii și informațiuni, rugăm a vă adresa „Uniunii“.

ROSENTHAL

FURNIZORUL CURȚEI REGALE

BUCUREȘTI — Calea Victoriei Nr. 41 — TELEFON 320-01

Prima sursă în țară pentru :

CADOURI FINE ȘI APARTE — PORȚELANURI, CRISTALURI, LAMPI, etc.

TOTDEAUNA NOUȚI

* *

PIESE ARTISTICE

OTRĂVURI

IMPORTANTA DESCOPERIRE IN DOMENIUL
DISTRUGEREI RĂPITOARELOR

Otrăvurile mele ocrotite prin 3 Patente, omoară orice animal, ca Lup, Vulpe, Dihor, ș. a. m. d. pe loc, în timp de 3 secunde.

Predau vânzarea către vânători, etc. pentru România și țările învecinate.

Se caută revanzători pretutindeni. Rog cereți listele de prețuri.

Firma noastră mai procură Curse, Ademenitoare, Autoimpuscătoare, etc.

E. KIEFERLE — RANDEGG (BADEN) GERMANIA

REVISTA VÂNĂTORILOR

ORGAN OFICIAL AL UNIUNEI GENERALE A VÂNĂTORILOR DIN ROMANIA

SEDIUL UNIUNEI: STR. GEN. TELL 9 bis. — TELEFON AUTOMAT 2-51-58

Slavă ție vânătorule!

de MOLDAV

Norii certăreți se destramă, întunecimea se depărtează cu duruit surd neputincios, iar prin luminișuri se desprind zările viitorului scaldate în raze calde de înfrățire.

Primăvara se vestește rodnică și mândră, durerile se molcomesc, nădejile renasc la adierea vântului călduț al păcii în suflete.

Precum destinele neamului au aflat scut de vremuri grele în solidaritatea manifestă a cărmacilor săi, la fel vânătorimea românească își îmbină străduințele de bine în frățietate, sub călăuzirea unei conduceri liber alese, reprezentând cu autoritate toate năzuințele și părintește înțelegătoare a tuturor durerilor, chiar și a săltărilor mai sprințare.

Caracteristica sub care era zugrăvit vânătorul român, cu pornire de critică sentențioasă din înălțimea ignoranței și încântărei de sine, s'a arătat a fi falsă. Contribuțiile intelectuale pentru noi alcătuiți legale, studii, observațiuni, impresii pornesc din toate părțile, pentru a se înșirui în coloanele publicațiilor: Reviste, almanahuri, cărți, articole.

Și e numai un început, căci gândirea pornită și comunicată, scapără scânteii de alte gândiri, cari cer să iasă la iveală.

Scepticii vor zice: Foc de paie!

Convinși răspundem: Au trecut vremurile!

În lupta grea a vieții, urmare a asprei realități trăite, generația nouă și acei ce știu să se adapteze împrejurărilor, și-au oțelit sufletele; nimeni

nu mai visează pară mălăiață... și Doamne ferește nici nu ar fi de dorit, dacă o urmă de dragoste de neam mai sălășluiește în inima acelor sceptici.

Inteligență cuprinzătoare, spirit vioiu, inimă duioasă sunt cu prisosință în sfera putințelor românești. Doar răsfățul de belșug, ușurința vieții din trecut făcut-au să tihnească Românul la sgândăririle mărunte și să se deștepte năvalnic numai la loviturile grele ale soartei. Pildă este războiul cel uriaș.

De atunci încoace până azi și încă multă vreme de acum înainte, Românul va avea să se obișnuiască la încordare de fiecă clipă. Numai prin astfel de antrenament va deveni neamul care să cinstească locul frumos pe pământ, hărăzit de soartă și de străduința strămoșilor.

Noi vânătorii români ne aflăm doar în curentul cel mare de prefacere al neamului. Ne mândrim că sănătoși la minte și la trup, suntem o tagmă de elită, viguroși, obișnuți să răpunem piedicile din afară și din lăuntru nostru.

Atunci datorica ne poruncește să fim falanga premergătoare în formarea caracterului de perseverență activă a neamului, în opoziție cu acel de stare contemplativă pasivă.

Trăiți, scrieți, propovăduiți ca adevărați vânători fără preget, cu entuziasm, disprețuind orice împotriviri sau surisuri batjocoritoare.

Scepticismul nu are ce căuta în suflet de vânător!

CATRE DOMNII MEMBRI AI UNIUNEI GENERALE

Pentru a evita cheltuelile în plus, ocazionate cu rambursarea sumelor datorate Uniunii în contul cotizațiilor, cheltuieli care cad în sarcina abonaților, precum și pentru a înlătura perturbațiunile ce sistemul de achitare prin „ramburs“, provoacă în contabilitatea Uniunii, RUGAM CU TOATA INSISTENȚA A SE ACHITA COTIZAȚIUNILE DATORATE UNIUNEI GENERALE PE ANUL 1933, încă în cursul luni Aprilie.

Abonamentele care nu vor fi achitate până la 1 Maiu, vor fi încasate prin „ramburs“ odată cu trimiterea Revistei pe luna Maiu.

Vânatului pace, pădurilor liniște!

de C. S. PLOEȘTI

Socotesc că a venit vremea să ne mărturisim unul câte unul păcatele și dacă nu vom găsi duhovnic să ne asculte, trebuie să considerăm starea ticăloasă în care ne sbatem ca o pedeapsă de sus.

Știm bine că optzeci la sută din stricăciunile cauzate vânatului vin de pe urma cânelui rural și că obârșia prigoanei, dusă în chip sălbatec împotriva întregii noastre faune, este lipsa de educație, pe care n'o putem trece sub tăcere.

Mai știm că efectul legii vânătoarei este real numai pentru oamenii de treabă. Braconierul — datorită insuficienței mijloacelor de aplicare a acestei legi — rămâne braconier.

Cu un cuvânt, ne dăm perfect seama despre cauzele fundamentale care secătuesc vânatul și cu toate acestea, în loc de a proceda energetic la combaterea lor efectivă și imediată, contribuim la lărgirea hotarelor acestui rău formidabil, îmbrățișându tot mai mult vânătoarea cu bătaie.

După cum Brătescu Voinești — marele nostru întru toate — detestă prinderea peștelui cu mijloace ilicite, în aceeași măsură — ba poate și mai mult — trebuie să detestăm vânătoarea cu bătaie a epurilor, a potârnicilor și a sitarilor.

După ce câinii și braconierii au imputinat vânatul peste tot, reducându-l la cel mult o zecime, număr care aproape nu contează față de suprafața mare la care îl raportăm; după ce vânătorul în regulă a mai scăzut și el opt puncte din această zecime, cele două rămase pentru preîntâmpinarea atâtor altor riscuri și pentru prăsilă, se refugiază — odată cu venirea iernei — în păduri.

Aci — prin opus — cele două puncte, concentrate din toată vecinătatea îndepărtată, constituiesc pentru suprafața mică a petecului de pădure un procent formidabil. Ingrămădirea epurilor în deșul unei păduri, uneori nu mai mare de două-trei mii de metri patrați, se poate asemăna cu concentrarea peștelui — din cauza apelor scăzute — în ochiuri adânci și liniștite. Și după cum aci un neștiutor sau un om luminat, primul fără minte, al doilea fără inimă, aruncă ca o nimica toată granata sau cartușul de dinamită, zdrobind și otrăvind tot peștele, de la cel de-abia în faza de ou până la cel mai mare, tot astfel în peticele de pădure, înconjurate în parte de pusti, în parte de răpitoare și pieptănate mărunț și apăsate de zeci de oameni, se măcelărește într'o zi-două tot ceea ce mai putea asigura prăsilă nevoiașă de pe câteva mii de hectare.

După cum prin secarea apelor se prinde peștele care populează albia râurilor pe întinderi de kilometri, tot astfel prin vânătoarea cu bătaie se pustiesc de animale moșiile cele mai întinse până și Bărăganul. Perfectă analogie! Ce este mai grav însă, că judecata cea mai elementară ne spune limpede unde vom merge și cu toate acestea discernământul nostru pervers repudiază corectivul!

Când suntem conștienți de relele ce decurg dintr'o astfel de vânătoare, cum de o mai putem practica și cum de ne mai facem și ridicoli aruncând vina pe biata ignoranță?

Peste câteva zile vor veni sitarii. Pădurile vor fi bătute în lung și 'n lat. Asupra codrilor, asupra crângurilor și a lăstărișurilor se va deslănțui groaza. Chiotele și strigătele gonacilor, articulate

până la urlatul înspăimântător al fiarelor, vor trezi în amintirea noastră pe cea mai tristă și mai urâtă dintre povestiri, invaziunea hoardelor de barbari de-acum o mie de ani și mai bine.

Puținele perechi de potârnicii vor fi mânate sistematic în gura vulpei, a pisicei sau a dihorului, iar cele cari prin minune vor scăpa cu viață se vor lipsi de locurile prielnice și se vor statornici pentru cuibărit în cine știe ce pârloagă, căreia răpitoarele îi dau târcoale toată ziua.

În Aprilie, avangarda prepelițelor va împânzi lăstarul, mai cu seamă acum când semănătura de grâu contează prea puțin. Negăsind liniștea necesară își va vedea de drum, trecând Carpații.

Nu ne doare gândindu-ne la toate acestea? Iar dacă ne doare, de ce nu renunțăm la această practică barbară? Dacă nu, de ce ne mai plângem că n'avem vânat? În virtutea căreia concepțiunii conjugăm distrugerea cu belșugul și 'n puterea căreia legi culegem când nu semănăm?

Noi dăm și tot noi țipăm! Uzurpăm definitiv un drept, dreptul acordat de natură vânatului de a se așeza în tihnă pentru prăsilă și cu toate acestea avem pretenția neghioabă ca opera noastră sălbatecă să aibă de consecință bogăția visată de cel mai lacom dintre oameni.

Dacă trăim într'un astfel de haos, de ce nu ne punem întrebarea, ce condițiuni supra-naturale trebuie să îndeplinească vietatea, ca să satisfacă pe de-antregul dorințele noastre nesăbuite? Oare unde să-și clădească pasările cuiburile, unde să împuieze sârmanii iepuri? În cer? Pe sub pământ? Unde?

De bună seamă, vânatul nostru s'a luat de gânduri. Nici odată liniștit, alungat continuu dintr'un loc într'altul, dacă în toată aceasta frământare nu cade pradă răpitoarelor, cari par'că înțeleg că le-am aliat pentru complectarea operei de distrugere, curând-curând își va lua lumea în cap și ne va părăsi. Multe specii însă vor pieri înainte de a ne părăsi, întrucât retușarea instinctului de viață sedentară nu s'ar putea face decât într'o îndelungată evoluție, care este cea firească.

Să presupunem că în fața noastră defilează pe rând scene de acestea, desgustător de sălbatic. Într'o parte, câini numeroși, îndemnați de om, scotocesc câmpul, descoper epurii, îi fugăresc până la sleirea puterilor, îi prind și 'i sfășie. În alta, vulpea și pisica sălbatică tăbărând când asupra ghemului de pușori, părăsit în clipa de spaimă de iepuroaica, când războindu-se cu cloara gulerată, cu coțofana și cu feluriți șoimi pentru a împărți pușorii de potârniche, de fazan sau de prepeliță. Apoi o infinitate de dușmani: jderi, dihori, nevăstuici, arici, berze, șerpi, etc., toți hrânindu-se deobște cu odraslele plâpânde ale vânatului nostru. În cele din urmă s'apară, în ipostaza cea mai înfricoșătoare, braconierul, săvârșind crimă după crimă cu un cinism revoltător.

Inima noastră n'ar sângera de durere la fiecare din aceste priveliști? N'am fi cuprinși de spaimă și nu ne-am revolta? De sigur că da! Fiecare din noi este gata să strige: moarte vulpilor, moarte pasărilor răpitoare! Osândă braconierului! Atunci cum se face, când toate acestea se petrec deodată sub ochii noștri, într'un ansamblu satanic, constituind un cumul de felurite și ne-

asemuite dureri, de ni se împietrește inima și de ne ordonă judecata pe cel mai urât dintre acte, vânătoarea cu bătaie ?

Cum de nu pricepem atâta lucru, că această metodă este un mijloc excepțional, adequat unor anumite condițiuni, unor anumite împrejurări ? Pe terenurile cu vânat foarte mult, terenuri zise virgine și în deosebi pe cele cu vânat cultivat, unde reproducerea și repopularea nu sunt lăsate la voia întâmplării, ci se fac cu cheltuială, după anumite învățăminte, aplicate perseverent cu multă trudă. Pe astfel de terenuri, producția anuală fiind abundentă, trebuie vânată disponibilitatea, cu care prilej se face și selecționarea.

În vara anului 1925 am mai scris despre aceas-

ta, mi-aduc aminte în acelaș număr de revistă în care apăruseră două articole nespuse de importante ale d-lor : Dr. Philipowicz și Voroncea, ambele tratând admirabil chestiunea câinilor în general și mai cu seamă a câinilor vagabonzi. Aceste articole merită să fie recitite, în deosebi de către cei cu oarecare răspundere în materie de vânătoare.

Atunci forma articolului meu era alta. Scopul urmărit era consultarea. De aceea provocam în straturile ei atmosfera vânătorească și m'așteptam să mi se răspundă de ici de colo și să se aprindă mai mult sau mai puțin o discuțiune asupra acestui lucru.

Într'adevăr, mi s'a răspuns, însă cu indiferență și cu... vânătoare cu bătaie.

Țapul cavaler

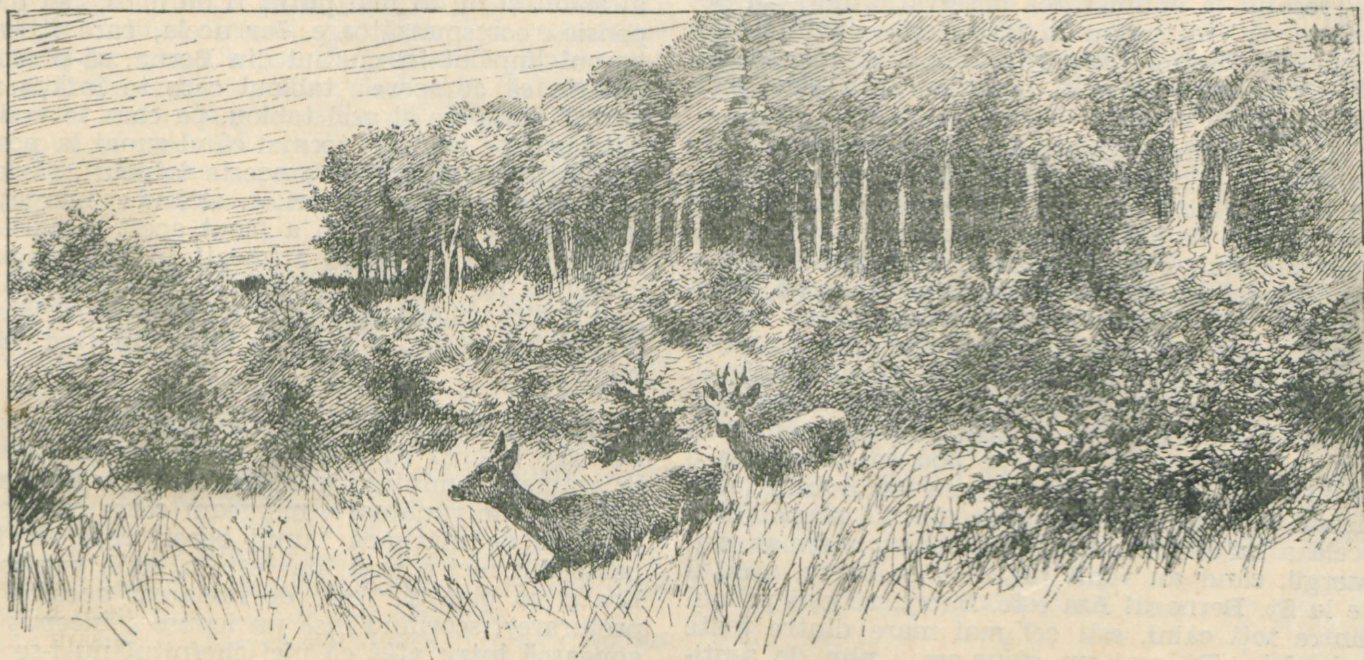
Poiana, luminată în plin, se întindea la 150 metri sub stânca, unde la răcoare mă așezasem să răsufli lăsând gândurilor cuprinsul celor nevăzute și ochilor a celor ce se desfășurau feeric spre vale. Descopăr că poiana, în afară de covorul catifelat scaldat în lumină, mai cuprinde o familie de căprioare : mama cu un ied, cari pasc cap la cap, iar la vre-o 15 metri un țap mijlociu de șase raze. Tabloul mă interesa, iar „Zeisul“ și liniștit urmăresc toată scena de familie.

După câteva minute observ că țapul ciulește urechile și înfige ochii într'o direcție a pădurei, spre care îndrept și eu binoclul.

Din desis văd apărând mutra cercetătoare a unui vulpoi, care își îndreaptă pașii către poiană, cu aerul de a voi să o treacă, nici de cum de a voi să atace caprele.

Vizita inopinată nu păru a fi pe gustul cavalerului cu șase raze, căci întâi cu pași măsurati, apoi într'un atac furios, se îndreaptă, cu coarnele aplecate, direct spre vulpoi. Zăpăcit de această agresiune amical roșcovan, rămâne înlemnit o clipă, dar când să primească izbitura, o tulește îndărăt. Credeți că asupra acestui succes, cavalerul nostru s'a mulțumit cu laurii victoriei câștigate ? De loc ! O ia la goană cu coarnele bătaios încordate, la 2 pași pe urma vulpei, goană pe care o continuă și în desis, căci după zece minute încă nu s'a înapoiat din expediție, pe când familia continuă în liniște păscutul, având aerul că nu se teme de nimic, cât este sub scutul șefului familiei.

MOLDAV

Instinct... ?

de C. A. V. POPESCU, Făget

A crede, înseamnă a nu ști. Afirmatiunea crezului despre ceva, este egală cu mărturisirea neștiinței. Ar trebui deci să răspundem în mod precis la întrebarea pusă în numărul de Februarie a „Revistei“ de d. Maior C. Rosetti și anume: „sunt șiretenile vânatului acte, în cari intră judecata sau sunt ele doar rezultatul întâmplător al fricei, ori consecința permanentă a instinctului originar?“ și spune, că la descurcarea problemei contribuția vânătorilor ar fi oricând binevenită.

Sunt convins, că întrebarea a dat de gândit multor vânători, cari împreună cu mine se temeau, că nu cumva rezultatul examinării chestiunii să le răpească ceva ce le era scump. Credința în existența sufletului celui mai bun prieten, — a câinelui; tocmai de aceea, trebuie să discutăm asupra chestiunii chiar în paginile „Revistei Vânătorilor“, deși pare a fi subiect ne la loc (zic, pare), căci nimeni altcineva decât noi vânătorii nu are ocazie de a culege observațiuni cari servesc la elucidarea întrebării: Raționează animalul, sau nu ?

A răspunde cu un „cred“ oarecare, este ridicol, în sensul primei fraze din prezenta scriere.

Din parte-mi, dacă ași vrea să fiu precis, ași zice: *Văd* rațiunea la animale. La nici un caz nu pot nega existența ei, bazându-mă pe experiențe proprii, pe experiențele altora și concluziile trase din ele.

Cum ziceam și mai sus, pentru noi vânătorii ar fi o teribilă decepție să știm despre câinele nostru, că el nu este decât o ființă care acționează fără nici o rațiune, un stupid automat... Tot așa și despre vânat. Tocmai de aceea, mă voi mărgini a-mi căuta materialul documentar din lumea acestor specii.

Este deobște cunoscut, că și animalul are anumite experiențe și le păstrează, acționând în mod logic în baza lor; iubește și urăște, se poate stăpâni în caz de nevoie; își amintește de trecut; gândește la viitor, făcând provizii de alimente, manifestă vădite diferențe de caracter, visează; etc. Toate funcțiuni psihice, ce nu se pot nega.

Trecând la enumerarea observațiilor, nu pot rezista să nu redau în traducere cuvintele lui Scheitlin despre „Barry“, câine din mânăstirea St. Bernhard, unice în felul lor de a slăvi calitățile acestei rase:

„Cel mai brav câine despre care știm“, — zice Scheitlin, — „nu a fost acela care a alarmat garda din Korinth, nici acel „Bacevillo“, care a ucis sute și sute de bieți indieni din America, nici câinele călăului, care la semnul stăpânului său, a condus fricosul călător prin pădurea lungă, întunecoasă, nici „Zmău“ a lui Drydeu, care la porunca stăpânului său a atacat patru bandiți și ucigând pe câți-va dintre ei și-a salvat stăpânul, nici acela, care alergând acasă a vestit morarului, că băiatul său a căzut în apă, nici acel câine din Varșovia, care a sărit de pe pod ca să salveze o fetiță căzută în râu, nici câinele lui Aubery, care sărind la asasinul stăpânului său, l'a sfâșiat, nici acela a lui Benvenuto Cellini, care a alarmat giuvaergii, când au venit hoții, — ci Barry, sfântul de la St. Bernard! Așa este, Barry, tu ești primul dintre toți câini, ești cel mai mare dintre toate animalele. Tu erai un câine-om, plin de senti-

ment, iar căldura sufletului tău te-a condus la cei nenorociți. Ai salvat viața la peste 40 oameni. Ți-ai luat conșulețul cu pâine și o sticlută cu băutură dulce, dătătoare de puteri și ai eșit în fiecare zi din mânăstire, fie că a nins, a bătut vântul, a viscolit chiar, ai căutat nenorociții îngropați sub zăpadă și i-ai desgropat, iar dacă puterile tale nu erau suficiente, ai alergat acasă, ai chemat pe călugări, cari cu lopeți și cu ajutorul tău au desgropat pe nenorocit.

Tu erai tocmai contrariul cioclului, tu ai scos din groapă oamenii. Ca și omul cu inimă bună, tu vorbeai pe limba inimii, căci altfel, băiatul acela mic pe care l'ai desgropat din zăpadă, nu ar fi îndrăznit să încalce pe tine, ca să'l duci în mânăstirea ospitalieră.

Sosit acolo, ai tras de sfoara soneriei dela poarta sfântului locaș, ca să lași copilașul găsit în grija bunilor călugări și când ți-au luat tovarășul din spinare, tu de îndată te-ai reîntors în pustietatea ghețurilor, ca să salvezi și pe alții. Ai tras învățătura din fiecare succes al tău și inima ta a devenit din ce în ce încă și mai bună, mai mi-loasă. Răsplata faptei bune este tocmai imboldul ce te determină să faci bine și mai departe! Dar cum ai vorbit cu oamenii găsiți? Cum i-ai mângâiat, cum i-ai încurajat? Eu ți-aș fi dăruit graiul, ca să fi putut învăța oameni de la tine. Așa este; tu nu așteptai să fii chemat, îți cunoșteai singur sfânta datorie, întocmai ca omul bun, crezător în Dumnezeu. Indată ce ai văzut că se lasă ceață, că viscolește, ai și plecat.

Așa ai muncit tu necunoscând oboseala, neașteptând răsplată, timp de doisprezece ani. Eu, cum se cuvenea, mi-am scos pălăria în fața ta, în semn de stimă. Tu tocmai te jucai cu camarazii tăi, așa cum tigrii se joacă. Am vrut să mă împrietenesc cu tine, dar tu ai mârâit, fiindcă nu mă cunoșteai. Eu însă am auzit de faima numelui tău. Dacă ași fi fost o nenorocită victimă îngropată în zăpadă, de sigur nu mă mârâiai.

Acuma stai împăiat în muzeul din Berna. Bine a făcut municipiul, că atunci când ai îmbătrânit, ai slăbit și nu ai mai putut fi de folos, ți-a dat o pensie corespunzătoare. Iar acela, care îți vede trupul împăiat în muzeul din Berna, să-și scoată pălăria să cumpere tabloul care te înfățișează, dar să cumpere și acel tablou, pe care te vezi cu băiețașul pe spinare, tocmai când sunai la poarta mânăstirii; să cumpere aceste tablouri, să le arate copiilor lui și școlărilor, zicând: mergeți și faceți și voi la fel, cum a făcut acest samaritean milostiv; iar pe urmă aruncați în foc imaginile cu figura lui Roberpierre, Marat, Hannichel, Abelino și alți ucigași și tâlhari, ca tinerele suflete să învețe dela câine, ceia ce au uitat din vina oamenilor“.

*

Trecând la înșirarea câtorva experiențe proprii, pe care le cred că a servit la dovedirea rațiunii la animale, amintesc următoarele: După o zi obositoare de vânătoare, mergeam către casă cu o cățelușe de mărimea unui baset, care nu face parte din nici o rasă, dar este o bună gonitoare. Era și ea obosită, (este de remarcat această împrejurare), scornind însă un iepure a început să-l gonească întru atât că nici chefnitul nu i-se mai

auzea. Eu din parte-mi îmi vedeam de drum, crezând, că nu peste mult căteaua se va reîntoarce, ceea ce nu s'a întâmplat însă. Ajuns aproape de comună, *o găsi așteptându-mă, șezând pe vine, lângă podul peste care trebuia să trec.* Mai logic nici nu putea să procedeze. Fiind obosită, n'a mai vrut să facă drumul lung până la mine, m'a așteptat deci, *știind*, că trebuie să trec pe la acel punct.

*

Aveam un baset, care îmi știa numele și înțelegea, dacă cei din casă îi vesteau sosirea mea. Acest baset știa perfect de bine să se prefacă. Noaptea, îl lăsam să doarmă la mine în cameră, făcându-i un culcuș bun lângă sobă. El însă preferă să se culce în patul meu, știind foarte bine, că nu are voie. Indată ce părăseam camera, el sărea în pat, se încolăcea și dormea. Când mă întorceam, auzeam cum sărea cu un tupăit puternic, dar când intram, îl găseam pe culcuș, cu botul între labe, prefăcându-se că doarme dus; ce era cu atât mai ridicol, căci era doar imposibil să nu se trezească la intrarea mea.

În mijlocul patului se vedea, bine înțeles, locul unde dormise și se și simțea că este cald.

Un caz analog am cedit și în cartea „Herv Solo“ de Fuscseberger (Ed. Paul Parey, Berlin).

Dinadins nu vreau să lungesc povestea cu cazuri cari arată deșteptăciunea câinelui, căci asemenea a văzut destule orice vânător ce are câine, deci toți, cu excepția brânzoilor.

*

Dacă toți iepurii fugăriți de câine fac la fel a-celeași minciuni, ca să-și piardă urma, asta nu știu; amintesc doar două cazuri, pe care le socot unice în felul lor.

Stând pe un deal, am putut vedea bine un iepure care fugea pe coasta de dincolo, urmărit de un câine, care era cel puțin cu 1 Km. mai îndărăt. Pe acea coastă era un gard viu de porumbar, având o lungime de cca. 300 metri și un fel de deschizătură, ca o poartă, la mijloc. Iepurele fugea dealungul acestui gard; iar când sosi la poartă intră pe ea cotind brusc, *întorcându-se înapoi ținând partea de dincolo a gardului*, ca pe urmă, dând de un tufăriș, să-l pierd din ochi. Câinele ținea bine urma. Venea și el lângă gard, dar tocmai fiindcă avea înaintea lui o urmă ce mergea în linie dreaptă, putea s'o țină ușor, fugea repede, iar ajuns la poartă, tocmai din aceste cauze a trecut înainte, observând abia numai după vre-o 20 metri, că gonește pe gol. Naturalmente, a început să dea târcoale, dar era stânjenit de gard. S'a zăpăcit și până în fine a descurcat minciuna, cine știe unde era deșteptul iepuroi.

*

Cu altă ocaziune, mă ațineam la un punct pe o coastă, aproape de culme, unde era obârșia mai multor pâraute ce se desfășoară în formă de evantaliu. În deșis scotoceau căteii. Deodată aud chefnitul ascuțit a căruiva, peste puțin intră toți în cor și iată că vine și „Vasălache“ drept în spre mine, ținând tăișul unui crac. Dar când se apropie de obârșie, unde pârautele erau înguste, a început să sară de pe un mal pe altul și după ce repetase aceasta de câteva ori o luă înapoi către pădure, lăsând bineînțeles câinii la o parte. Aceștia, sosind la locul minciunei, numai după foarte mult timp au putut-o descurca.

În decursul observației aveam impresia, că iepurele, care, asaltat de câine, ar fi putut să fugă

în orice direcția, *a venit* anume la acel punct, știind că acolo își poate încurca urma.

*

Cetitorii mai vechi ai revistei își vor aduce a-minte, că prin anul 1923, îmi scriam articolele din Goleți (Severin). În partea celui loc erau foarte mulți lupi, care în tot decursul iernei dădeau în fiecare noapte târcoale în jurul satului destul de mic, prinzând câini. Și cu ce șiretenie procedau. Se apropiau cu precauțiune de case, până ce vreun dulău începea să latre și — în caz norocos pentru ei, — eșia din curte. Atunci lupii se prefăceau că fug, ademenind dulăul să se arunce după ei. Atâta așteptau, căci după o fugă scurtă se întorceau și îl înghițeau cât ai clipi din ochi, rupând fiecare membru a haitei câte o bucată. Am văzut locurile asemenea-or tragedii. Nu se vedea pe zăpadă decât câți-va stropi de sânge și ceva păr.

Se spune, că lupii aranjează bătăi în toată regula, unii gonind vânatul, iar alții aținându-se la trecători. Tot despre ei se zice că pe timpul iernei silesc cerbul gonit să fugă pe ghița unui râu, unde alunecând, cade, ajungând prada lor.

Ar fi interesant, ca și alți cetitori să ne povestească asemenea cazuri, ca să dovedim tocmai ceia ce susțin adversarii teoriei instinctului că: Într-un mod de raționare a omului și a animalului nu este o diferență esențială, ci numai una graduală.

Instinct sau socoteală?

Vânătoarea de capre cu bătăiași se petrece într-un teren tăiat de o vale prin care curge un pârau. Zăpada acopere terenul, pe când pâraul de munte, rostogolind repezit apele la vale prin bolovani, este neînghețat.

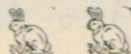
Atât bătăiașii de pe un versant al văii, cât și vânătorii de pe celalt versant, au văzut un grup de 5 capre că au coborât în pârau, dar că nu s'au ridicat spre linia vânătorilor.

Se ia în cercetare direcția în care vor fi apucat după urmele de pe zăpadă. Aceste urme duc cercetarea până la malul pâraului, de unde apoi dispăre. Intrigați, vânătorii apucă parte în susul, parte în josul pâraului, pentru a regăsi urmele caprelor. Perseverând în deslegarea enigmei, grupul ce mergea în susul apei, constată că după 1 Kilometru de urcuș, urmele caprelor reapar pentru a se pierde în deșisul pădurei de partea de unde se făcuse bătăia.

Cursul întortochiat al pâraului pe toată distanța prezintă tot felul de obstacole, ca stânci sau bușteni, astfel că mersul pe firul apei era cu mult mai anevoios decât pe margini, totuși, pe toată distanța de 1 Km., nici pe o margine nici pe alta a pâraului nu se vede urmă de copită. Caprele au urmat deci cursul capricios și dificil al apei pe întreaga distanță, fără ca una măcar să fi făcut un pas afară din apă.

După această apreciabilă distanță, se vede că conducătorul trupei a dat semnalul și că toate și-au căutat de drum pe cărări mai puțin accidentate.

Instinct sau raționament?

O metodă de determinare practică a corecțiilor de ochire în tirul de alicie

de Locot. M. BĂRZANESCU

În „Almanahul Vânătorului“ pe anul 1933, — minunatul dar ce autorii și-au propus a-l face cu ocazia fiecărui An Nou, adevăraților iubitori de vânătoare corectă — Domnul Maior C. Rosetti-Bălănescu, cu competența și cunoscutul său dar de expunere, semnează primul articol: „Corecțiunile de ochire în tirul cu alicie“.

Subiectul tratat interesând deopotrivă pe orice vânător, fie el „brânzoi“ sau „matador“, sunt sigur că va obseda — încă din prima zi de eșire în teren a sezonului de primăvară — pe cel ce a aprofundat matematica demonstrație a Domnului Maior, iar aplicarea cu răbdare a acestei învățături îi va fi pe deplin răsplătită, ca moral și ciochinar. În deplin acord cu autorul, că „problema corecțiilor domină întreaga practică a tirului de vânătoare pe semn mișcător“, nu ne vom mira văzând vânători sfârșindu-și cariera și rămânând trăgători sub-mediocrii, justificându-și neșansele, dând vina pe cartușe, pe pușcă, pe Hector, sau pe popa care le-a eșit dimineața în cale, dar fără a întrebuița un mic grăunte de rațiune, spre a-și diseca focul lor tras pela coada fericitului pit-palac.

Pentru cele ce doresc a arăta mai jos, cât și pentru cetitorii revistei noastre, căroră poate nu le-au căzut încă în mână prețiosul almanah, rezum problema enunțată de autor:

— „Corecțiune de ochire înseamnă, pe scurt, că la ochire pe un vânat care sboară sau fuge în anumite condițiuni de viteză și depărtare, trebuie să îndreptăm această ochire nu pe acel semn, ci alături, să corectăm deci ochirea printr-o deplasare a țevilor, astfel, ca să nu mai ochim vânatul în plin, ci un loc în spațiu, loc care, în mare majoritate a cazurilor, se va găsi înaintea semnului, loc unde se vor întâlni alicele cu vânatul. În tirul de vânătoare se ajunge deci la această concluzie, care pare paradoxală la prima vedere: ca să nimeriști, trebuie să tragi... alături“.

Unde va fi acel „alături“? Cu cât trebuie să deplasăm noi țevile și care va fi valoarea acestei corecțiuni?

Această corecțiune va varia dela caz la caz, fiind în funcție de:

1) Componentele întârziătoare ale focului din pușcă:	}	a) — Timp luat de operațiunea cerebrală.
		b) — Timp luat de mecanismul de percutiune.
		c) — Timp luat de cocos.
		d) — Timp luat de traectul alicelor în țevă.
		e) — Timp luat de traectul alicelor în aer.

2) Distanța pușcă-vânat.

3) Iuțeala și direcția de deplasare a vânatului.

Astfel, autorul citează ca exemplu, că pentru o potârniche, care trece curmezis în fața vânătorului la 30 metri depărtare, cu o viteză de 12 metri pe secundă (43 klm. pe oră), pentru a o nimeri, trebuie să „slobozim focul“ cu 3 metri înaintea ei, cu alte cuvinte, valoarea corecțiunii de ochire este de 3 m., valoare ce se modifică în raport cu maniera de a ochi — cu pușca fixă sau cu pușca mobilă.

Ca inițiere, rămânând totuși în cadrul teoriei expuse, d. Maior, dă două tabele de corecțiuni — corespunzătoare celor două feluri de a ochi — dar, numai pentru un vânat ce sboară în condițiunile potârniche noastre și pentru diferite distanțe, variind între 10 până la 60 m. depărtare. Corecțiunile de făcut ochirii sunt date în tabele în metri și „miimi“.

Cum însă pe teren, aceste date se vor modifica chiar din momentul ce o pasăre va îndrăzni să sboare mai repede (Rața: 34m. pe sec.), sau își va schimba direcția în sbor față de direcția de tragere, rezultă că vom fi nevoiți să calculăm un infinit număr de tabele de corecțiuni, fapt ce desigur ar scoate din sârte chiar și pe bunul și teoreticianul meu prieten și tovarăș de vânătoare E..

Bine pătrunși de justa documentare a autorului corecțiilor, să trecem acum în teren la practica lucrului. Datele stabilite în tabele vor implica diferite măsurători pe teren, iar întrebuițarea miimilor va naște oarecare probleme de pa-

ralaxe, care oricât de simple ar fi ele, rămân tituși de domeniu artileristic.

Cred că pentru simplificarea chestiunii, trebuie adaptată o metodă care să se adreseze ochiului și memoriei lui. Este stabilit că ochiul uman are proprietatea ca prin probe repetate (antrenament) să poată aprecia și reține diferite dimensiuni, — în cazul nostru, distanțe.

Prima greutate ce o va întâlni pe teren — mai ales noul trăgător — va fi aceea de a putea aprecia — în timpul scurt cât are vânatul în bătaia eficace a puștii, — distanța cu care trebuie să plaseze focul înaintea piesei ochite. Această necesitate a condus la găsirea unui procedeu practic, care să ne arăte în mod vizibil, cât anume este această distanță cu care am greșit focul, ca bazați apoi pe proprietatea vizuală enunțată mai sus, această corecțiune să devină reflexă.

În vara anului trecut, asistând la Praga la o ședință de antrenament de tir la talere, în vederea unui campionat local, am văzut unii trăgători verificându-și tirul la începutul ședinții, trăgând în talere cu niște cartușe ce materialisau traectoria tirului lor, după care apoi treceau la tragearea cu cartușe normale.

Pentru cei ce poate nu cunosc aceste cartușe speciale și fiind convins că întrebuițarea lor ar rezolva în mod practic problema corecțiilor de care am vorbit, le voi descrie *) ca organizare și mod de funcționare.

1) Cartușul trasor „Trace Fite“.

Un excelent trăgător cu calibrul 24, dorind să știe dacă nimerea vânatul cu alicele din centrul snopului, sau cu cele dela periferie, dă în studiu unor specialiști procedeul de a face vizibile alicele în aer.

Studiul începe în Belgia în anul 1926, unde apare pentru prima oară acest cartuș (brevet La Fite); azi el se fabrică de către casa Sellier-Bellot.

Intr'un cartuș obișnuit s'a înlocuit încărcătura de alice cu dispozitivul trasor. Acesta este constituit dintr'o bilă de cauciuc umplută cu alice mici (ploae), a cărora greutate o activează până la 50—60 m., unde bila golindu-se automat, cade încet la pământ descriind un arc de parabolă, fără riscul de a răni pe cineva.

La partea dinapoi bila are un disc de pluș gros de lână neagră, care, desfăcându-se după eșirea din țevă, poate fi urmărit cu ochiul liber de către trăgător. Greutatea dispozitivului trasor este de 32 gr. (greutatea normală de alice pentru cal. 12) și aruncat de 0,90 gr. pulbere T.

Durata vizibilității în aer a proiectilului este de 2/5 din sec., timp suficient pentru verificarea preciziei tirului pe un semn mișcător.

Acest proiectil procură un bun exercițiu de tir la talere și porumbei pentru rectificarea loviturii, în sensul că, trăgătorul își vede eroarea sa de ochire — în direcție și în înălțime — prin poziția ce ocupă trasorul în aer față de piesa ochită.

Trace-Fite-ul este un proiectil incombustibil. Fabrica execută asemenea cartușe numai pentru calibrul 12 și pentru camere șambrate de 70 mm.

La început se recomandă a trage liber, odată sau de două ori în sus, pentru ca trăgătorul să se obișnuiască a urmări trasorul în aer.

Aceste cartușe au însă un păcat: sunt cam scumpe; o cutie de 10 buc. revine după valuta noastră 275 lei, dar nu e mai puțin adevărat că uneori cu această sumă se poate scuti o mare cantitate de muniție normală, ce unii o aruncă în vânt fără a-și ameliora tirul.

2) Cartușul rachetă este un cartuș de fabricație engleză, produs al lui „Imperial Chemical Industries Co. Ltd. din Birmingham și datează din Ianuarie 1931.

Deși tot trasor, diferă ca principiu de cartușul Trace-Fite. Acest cartuș numit „Rocket“ (fusee rachetă), conține în mijlocul încărcăturii de alice, un mic gloante de 2,41 mm. diametru, dintr'o compoziție chimică ce se presupune a fi sulfat de baryt și fosfor. Încărcătura de alice No. 6 sau 7, este de 30 gr.

La plecarea loviturii, inflamația glontului rachetă produce până la 65—70 m. o lumină foarte strălucitoare, care face încărcătura vizibilă în timpul traectului. Ca date balistice acest cartuș fiind identic cu cel normal, prezintă avantajul că poate fi folosit la tirul real asupra pieselor vii.

Se recomandă însă în mod expres, a nu se mânca vânatul ucis cu cartușe „Rocket“ căci alicele otrăvite prin produsul chimic luminător, ar ocaziona accidente consumatorilor.

Fiind un cartuș incendiar trebuiesc luate măsuri preventive spre a nu provoca incendii prin întrebuințarea lor în locuri uscate sau acoperite.

Ca rezultate, acest cartuș este superior tuturor cartușelor speciale. Se găsesc în comerț pentru cal. 16 și 12 costând 150 lei cutia de 5 buc.

Doritorii le pot importa prin intermediul furnizorilor de specialitate dela casa J. Nowoty. Nondri Trida 38. Praha II.

Revenind la principiile enunțate mai sus, cred că prin întrebuințarea cartușelor speciale trasoare, vânatul va putea vedea cu ochii lui eroarea ce a comis în ochire și rectificarea ce o are de făcut. Dela un foc la altul și în diferite situațiuni în care va fi pus față de vânat. mecanismul său vizual se va obișnui cu aceste distanțe de corectat, iar după un șir de probe, aceste corecțiuni revin reflexului.

Dar mă opresc aci, că fără să-mi dau seama am înaintat cam mult în domeniul balistic al Domnului Maior C. Rosetti-Bălănescu, căruia vechiul său elev, lipsit de falșa modestie îi prezintă scuze.

*) Din date obținute dela D-1 Maior Rosetti-Bălănescu și dela Casa Nowotny.

Mistreț încolțit

Grup dermoplastic (Muzăul de vânătoare)

Ce ne învață marcarea vânatului

după Wild & Hund de MOLDAV

În 1904 contele Bernstorff, directorul silviculturii din Mecklemburg, sugerează Uniunii Generale Germane de Ocrotire a Vânatului, să introducă măsura de marcarea a vânatului.

În toate regiunile Germaniei să procedeză la imprimarea unui număr de ordine pe urechile a numeroși iezi și viței de căprioare și de cervidee, după care erau iarăși puși în libertate.

Cu ocazia Expoziției din anul 1910 la Viena, s'a făcut catalogarea diverselor informațiuni sosite asupra animalelor împușcate între timp, din cari s'au tras concluziuni foarte interesante privitor la dezvoltarea trofeelor.

Măsura s'a păstrat și cum informațiunile au fost centralizate, rezultatele au fost date publicității, cu subvenția acordată de Ministerul de Agricultură al Prusiei.

Lucrarea este voluminoasă și din ea se desprind o serie de învățăminte, din cari extragem câteva, cari ar putea interesa mai de aproape pe vânători.

EMIGRAREA VANATULUI

Investigații cu rezultate certe asupra migrațiunii vânatului autohton nu s'au făcut până acum. Abia ancheta prin marcarea vânatului a adus o limpezire pozitivă asupra chestiunii.

Căprioarele: Sunt 145 de informațiuni exacte, din cari reiese că exact jumătate au fost doborâte într'un teritoriu pe o rază de 1 kilometru dela locul marcării, iar 15 la sută din ele la o depărtare de abia 3 kilometri.

Concluzia este că 2/3 din căprioare nu se depărtează de locul nașterii. Numai o treime întreprinde migrațiuni, cari totuși în medie nu sunt

prea depărtate. Bine înțeles această constatare nu exclude că sub influența anotimpurilor și a condițiunilor de hrană, unele căprioare nu ar face excursiuni, însă cert este că 2/3 se reîntorc iarăși la locurile de obârșie.

Deosebirea între sexe privitor la tendința migratorie a căprioarelor nu se constată; pe când vârsta determină o accentuare a acestei tendințe.

Se mai constată **cazuri răslețe** de migrațiune la distanțe apreciabile, astfel: O capră de 4 jum. ani, originară din Mecklemburg, a fost doborâtă la depărtare de 220 km. în provincia Saxa; un alt caz arată depărtare de 90, altul 60 kilom.

În aceste cazuri, cursurile fluviilor sau șiruri de munți până la 1500 metri înălțime, nu constituiesc obstacole de neînviș.

Cervideele. Informațiunile asupra acestora sunt mai puțin concludente, fiind mai puțin numeroase. Reiese însă că impulsivitatea medie de migrațiune este mai accentuată la cervidee decât la căprioare. Astfel un cerb din Pomerania în vârstă de 5 ani, a căzut la distanță de 40 km., pe când altul de 15 ani a fost împușcat la abia 1200 metri dela locul unde fusese marcat ca vițel.

Iepurii. Ancheta arată că urechiatul a fost înzestrat de natură cu picioare iuți, nu numai pentru a scăpa prin fugă de numeroșii săi dușmani, dar că le utilizează și pentru a hoinări la distanțe mari ca emigrant.

Pe când 2/3 din căprioare au fost împușcate până la o distanță de 3 km. dela locul marcării, pe aceiaș suprafață procentul de iepuri doborâți este numai de 25.

Distanțele parcurse de iepure sunt și ele destul de mari, astfel un iepure a parcurs în trei luni

180 km. altul 175 km. Totuși sunt și iepuri sedentari, astfel unul de 7 ani a fost împușcat la numai 7 km. dela locul marcării. De remarcant că nici pentru iepure, trecerea peste fluviile importante ca Rinul sau Oderul, nu prezintă vreo piedică.

Asupra acestor date mai trebuie ținut seamă că parte din informațiuni se raportează la iepuri de colonizare, care marcați fiind ca adulți străini de localitate, sunt mai aplecați spre emigrare, ca cei născuți pe loc. Este stabilit că mare parte din iepurii coloniști nu rămân în revierul de destinație, ceea ce face că acțiunea de reîmprospătare prin colonizare nu este rentabilă decât atunci când se face pe suprafețe importante, adică în măsură mare.

PROPORȚIA SEXELOR

Indată după naștere proporția obișnuită între sexe este în avantajul masculilor : Din 100 de iezi, respective viței, sunt 52—55 masculi și 48—45 femele. Interesant este că în unii ani proporția aceasta se accentuează, atingând 65% și chiar mai mult în favoarea masculilor. Cauza acestei variații încă nu este stabilită. Ancheta mai arată că mortalitatea infantilă este mai mare la masculi decât la femele, astfel că pe cale naturală se determină un echilibru de 1:1 între sexe, atât timp cât intervenția omului nu provoacă o diferențiere forțată.

VARSTA VANATULUI IMPUȘCAT

Acest factor este de mare importanță, căci astfel se determină dacă randamentul vânatului recoltat este cel mai favorabil, dar mai cu seamă dacă ucigând vânatul la vârstă nepotrivită nu se diminuează capacitatea de reproducere a speciei.

Cercetări în această privință s'au făcut de mult, luând ca criteriu tocirea măselelor, acest criteriu însă duce la concluzii dubioase, căci el însuși este nesigur.

Din 524 informațiuni, privind căpriori marcați, se constată că 73%, în vârstă până la 2½ ani au căzut sub foc, ceea ce arată că majoritatea țapilor

sunt exterminați înainte de dezvoltarea lor deplină.

Mai mult încă din totalul de 524 informațiuni culese asupra țapilor, reiese că numai 3% au atins vârsta de 5 ani. Faptul acesta, foarte neprielnic pentru perpetuarea și perfectarea speciei, nu este ușor de înlăturat, căci este imposibil de apreciat vârsta țapului pe picioare.

În ceea ce privește căprioarele, datele sunt mai puțin alarmante, căci arată numai un procent de 46 a acelor ucise înainte de 2½ ani.

Cu Cervideele tabloul este și mai sumbru : 90% din cerbii împușcați sunt în vârstă până la abia 5½ ani. Așa că nu e de mirare că toată lumea se plânge asupra regresului dezvoltării trofeelor, cunoscut fiind că această dezvoltare atinge punctul optim în al 10—12 an al vieții animalului.

Dar această vârstă nu o ating de cât 3% din cerbi !

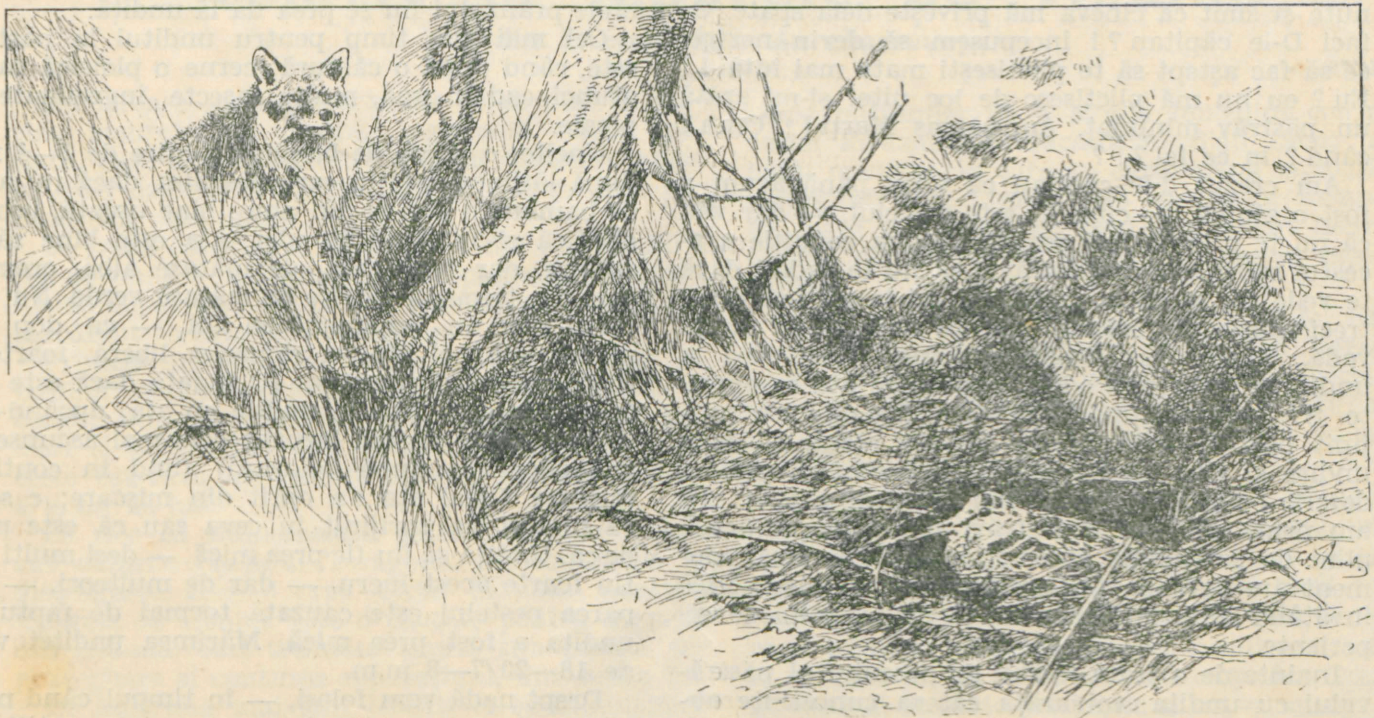
Ceva mai favorabil e procentul la femele, cu toate că și la ele procentul este de 78 până la vârsta de 5½ ani.

Iepurele atinge o vârstă mijlocie foarte redusă și anume : 58% până la un an ; 32% până la doi ani ; 7% până la trei ani !

Aceste cifre în afară de importanța lor teoretică, conduc la concluzii practice foarte importante : ele ne deschid ochii că împușcăm vânatul prea de timpuriu și că dacă voim să contribuim la dezvoltarea trofeelor și la rentabilitatea vânatului, va trebui să lăsăm masculii bine desvoltați să mai îmbătrânească înainte de a-i împușca.

Dacă se confruntă datele împușcării se constată că din vânatul nobil 65% din masculi se împușcă înainte, 20% în timpul și 15% după împărăchere. Ar trebui ca proporțiile să fie inversate. Cu deosebire exemplarele bine dotate să fie ocrotite până după epoca când și-au dat tributul pentru perpetuarea și perfecționarea speciei.

Chiar legea ofertei și cererei pieței vânatului indică avantajul de a nivela proporția ofertei pe tot timpul cât vânătoarea este deschisă, evitând astfel deprecierea vădită a prețurilor înaintea epocii de împărăchere.

Sportul cu undița

de CORNEL G. COSMA

E mult, tare mult de când D-l L. Lazăr, Brașov a început tratarea acestui subiect arătându-se gata a continua iar On. R. V. gata a deschide o coloană specială acestui sport, — dacă se va da de interes general. Inceputul făcut a ajuns apoi sub praful uitării. Păcat!!

Acest subiect, — dacă și n'a avut momentan e-coul dorit, — el totuși interesează cred, cel puțin 30—40% din vânători, fiind frate de sânge cu vânătoarea, având nenumărate farmece și emoții, fiind cred, tot atât de nobil ca și vânătoarea de azi și pretinzând de asemenea multe cunoștințe naturale și speciale.

Nu știu dacă avem tratate speciale în această materie, dar cărțile cetite de mine ca Dr. Antipa, etc. nu tratează în special ceace ne interesează pe noi vânătorii-pescari; adecă sportul sau arta pescuitului cu undița, cunoștințele necesare și experiențele făcute.

Cu aprobarea On. R. V. îmi voi permite a susține eu această coloană în câteva numere în speranța că vor veni mânătorii mai buni ai condeului spre a menține acest început al D-lui Lazăr.

Ca început voi arăta cum am devenit vânător-pescar.

Sunt vre-o 18 ani de atunci, eram în concediu de 30 zile la casa părintească în Bran. A doua zi după sosirea mea, vine vecinul, — un oaspe de vară în Bran, din P. Neamț, — cu invitarea să mergem la păstrăvi cu undița. L-am refuzat net. Cum? nu te înțeleg d-le căpitan, mata ca vânător să nu te intereseze acest sport?! Dragă d-le J. ca copil am făcut și eu această... Eh! dar acum n'o mai fac. Experiențele mele din copilărie sunt nenumărate răceli, guturaiuri, bătaii părintești, etc. Nu, nu! nu merg! A urmat o discuție lungă, care am terminat-o prefăcându-mă convins. Am plecat și după o cale de 3 ore am ajuns la cartierul principal al păstrăvilor. Ei d-le J. am ajuns la cuibul păstrăvului, acum să te vad ce știi!! Mi-a dat și mie o undiță moțată gata, care am aruncat-o în apă aprinzând o țigaretă. Așa trec 2 minute și simt că cineva mă privește dela spate. Ce faci D-le căpitan?! începusem să devin nervos, ce să fac aștept să te plictisești mata mai întâi!! Eu? eu nu mă plictisesc de loc uite! și-mi arată un păstrăv minunat. Am rămas Marți!! Cum? când? în ce fel?!?

Am crezut d-le căpitan că totul până acum a fost o glumă, — cum îți este obiceiul, — dar vad că nu te pricepi deci ascultă. Prima condiție a acestui sport este ca păstrăvul să nu te vadă! dacă te vede nu se dă la undiță. Treci la alt bolovan... treci dinsus de bolovan dar pe departe să nu te vadă... acolo... lasă undița în apă... bine. Apa ia undița o învărtește odată după care ața se oprește. S'a sprijinit undița în ceva. Da da! s'a sprijinit păstrăvul de undița matale, scoate-l!, trag undița și vine cu un păstrăv minunat. E greu a descrie emoția avută. În mai puțin de o jum. oră am prins, el 9, eu 5 păstrăvi și am plecat acasă plini de satisfacție și emoționați! Din acel moment am devenit vânător și pescar, — bineînțeles învățând zilnic și făcând an de an tot soiul de experiențe.

Înainte de a trata modul de pescuire al păstrăvului cu undița voi arăta câteva cunoștințe absolut necesare sportului cu undița, fără de cari, — în loc de pește ne vom alege doar cu enerva-

re, neajunsuri și în cel mai bun caz cu desgust de acest sport.

Fiește care soi de pește își are obiceiurile sale, modul de trai, felul hranei, etc. Unii obicinuesc a locui apa afundă lină, alții curentul repede, unii la fața apei, alții la mijloc și alții la fundul apei. Unii înghit, alții numai sug nada. Toate acestea trebuie să le cunoaștem ca să știm cu ce, unde și cum să ademenim peștele la undiță. Mai este bine să știm că peștii sub durata bătaii (depunerii icrelor) nu se hrănesc sau abea să hrănesc, dar după depunerea icrelor, după convalescență, — sunt cei mai flămânzi, deci și mai ușor de prins.

Anotimpul, felul apei, timpul când pescuim, cât și cel premergător pescuitului încă sunt de mare importanță asupra unditului. În apa tulbure, mare, în călduri mari (când sar mulți pești la fața apei) după nopți cu lună plină, — peștii, dar mai ales cei răpitori, — nu se prea dau la undiță.

Simțurile peștelui încă sunt de importanță anume: peștele nu are auz nici miros, dar are simțul gustului, pipăitului, al vibrațiunii, al văzului, care și-l poate modifica în mai aproape și ceva mai departe. Cunoașterea acestora și multe altele ne sunt de mare folos la undit, dar despre acestea în viitor.

Păstrăvul. — Sunt câteva specii de păstrăvi, dar eu mă voi mărgini la păstrăvul nostru, — mic, — de părae de munte, cunoscut și obicinuit la noi. Nu mă voi opri la descrierea lui ci voi aminti doar atât, că-și schimbă culoarea dela verde uleios și până la negru, — după regiune, anotimp, și etate. Punctația roșie însă-i rămâne în totdeauna aceeași. Este un pește răpitor de o lăcomie extraordinară, viclean, și prevăzător. Cu adevărat l-am putea numi lupul păraelor de munte. Dacă a fost scăpat de pe undiță, el se va da a doua, treia, patra oară la ea, dacă nu ne-a observat. Se spune că ar fi pește de noapte, adecă, că s'ar procura hrana noaptea, eu nu ași putea susține acest lucru ci din contra umblă după hrană dela răsăritul soarelui și până. — ceva după, — apusul soarelui. Ba mai mult nu odată am constatat, că în orele prânzului nu se prea dă la undiță.

Cel mai bun timp pentru unditul la păstrăvi este, când după o căldură; cerne o ploicică caldă; atunci cad în apă, multe insecte îngreunate de ploaie.

Unelte: o vargă de bambus subțire de 2—4 mtr. după lățimea apei în care pescuim, dacă nu avem de bambus e bun și din alun, bine uscată, ușoară, elastică și înbibată în ulei. Ața este bine să fie subțire, dar rezistentă, de mătase albă, crem în care am trecut 2—3 fire de mătase verde. Nu vom folosi nici un ornament pe ața, — ca dop sau plumb, etc., ci ața va rămânea liberă, foarte ușoară, pescarul versat va ști îndată dacă este peștele pe undiță. Apa ia undița cu ața, ducând-o în toate părțile, și prin locurile cele mai ascunse ale văltoarelor (de după bolovani) fiind în continuă mișcare. Când ața s'a oprit din mișcare; e semn că undița s'a sprijinit în ceva sau că este pește pe ea. Undița să nu fie prea mică, — deși mulți susțin foarte acest lucru. — dar de mulțori, — scăparea peștelui este cauzată tocmai de faptul că undița a fost prea mică. Mărimea undiței va fi de 18—20/7—8 m.m.

Drept nadă vom folosi, — în timpul când nu se găsesc insecte naturale, — insectele artificiale, cari sunt destul de bune, dar cea mai bună nadă

pentru unditul păstrăvului rămâne totuși numai cosacul, sau lăcustele mici cari trăesc în verdeața țărurilor. Montarea o facem așa, că trecem undița prin abdomenul insectei, prin întreg corpul și scoțând nițel (foarte puțin) vârful undiței, prin capul insectei. În acest fel insecta rămâne ca și când atunci ar fi căzut în apă.

Păstrăvul stă, de obicei, adânc sub bolovan, acolo unde apa e lină, — stătătoare de sub bolovan, unde întâlnește curentul apei, care-i aduce hrana necesară. Fiind una din recerințele esențiale, ca peștele să nu ne vadă, trebuie deci să trecem, — făcând un mic ocol pe mai departe, — dinsus de bolovanul sub care voim a undi, și de acolo vom lăsa undița în apă, așa ca apa să poată duce undița și-n locul cel mai ascuns de sub bolovan. Dacă am observat, că așa undiței s'a oprit vom trage dar în primul moment cu atenție, căci dacă undița s'a agățat de vre-o rădăcină, va fi mai greu a o scoate; trăgând tare, am sili undița a intra mai afund în rădăcină. Dacă însă vom observa, că este peste, — ceace se va simți îndată, — vom purcede la scoaterea peștelui, — fără însă a smânci tare așa.

Dacă cu prima încercare ne-a scăpat păstrăvul nu e motiv de îngrijorare, căci el se va da și a doua, treia și patra oară, — dacă nu ne-a obosert între timp.

Voi intercala o pățanie în această privință: Într-o vară am fost la munte la păstrăvi, cu Colonelul S. și ajungând la un loc foarte accidentat, — numai cu greu ne-am putut coborâ la apă, unde am încercat norocul ambii. Eu am scos de 4 ori, ca la 1 mtr. deasupra apei, un păstrăv minunat, fără însă a-l putea prinde. Am cedat deci locul și Colonelului S. l-a scas de 3 ori fără a-l putea trage afară, în urmă nea observat și nu s'a mai dat la undiță. Vara următoare, fiind singur acolo și ne putându-mă coborâ la apă, am cercat norocul de sus, — depe o stâncă de vre-o 4 mtr. dela apă. Deja la prima probă am avut păstrăvul pe undiță și în speranța păstrăvului „cel mare“ m'am gră-

bit a-l scoate. Am ridicat peștele ca la 2 mtr. deasupra mea, — deci ca la 6 metr. dela fața apei, — dar fiind multe ramuri și piedici, n'am putut prinde îndată peștele care, sbătându-se mult a căzut iarăși în apă, lovindu-se de câteva ori de stâncă. Eram agitat la culme. Am aprins o țigaretă și așteptat ca la vre-o 10 minute după care am probat din nou. Nu îndată dar iar am avut păstrăvul pe undiță. Acum însă am dat timp peștelui să înghită undița după care apoi l-am și scos. A fost un pește rar în mărime în acele locuri. Cauza insuccesului din anul premergător a fost, undița prea mică. Această întâmplare cred arată suficient lăcomia păstrăvului.

Dacă în curs de 5 minute nu s'a dat păstrăvul la undiță, putem părăsi acel loc, căci ori ne-a văzut și nu se dă, ori nu este acolo păstrăv.

Cam aceasta ar fi în mare unditul la păstrăvi.

Mai recomand începătorilor, ca să-și ducă cu sine în totdeauna mai multe undițe, căci se întâmplă des că undița se agață de rădăcini, etc., așa de tare încât n-o putem scoate. A ocoli însă aceste locuri nu e recomandabil, de oare ce peștele caută locurile unde găsește adăpost mai sigur, deci rădăcini, etc., etc.

Un mare neajuns mai este că păstrăvul prins la munte să alterează, până ajungem cu el la destinație, mai ales dacă nu-l putem transporta încă în ziua acea. În acest caz vom curăți peștele de toate măruntaele, bronchiile, etc., îl vom săra bine și-l vom pune între urzici la aer, dar ca muștele să nu-l poată atinge.

Mai nou am auzit că s'ar putea duce peștele și 3—4 zile dacă-i punem în gură o bucatică de păine înmuiată'n spirt. Adecă peștele ar fi anesteziat. Am făcut o singură probă fără a-mi reuși. Voi mai face probe după care voi reveni.

P. S. în cazul că cineva ar cere unele relații în această privință sunt gata a da câteva lămuriri, cât îmi permit cunoștințele, fie anexând mărci poștale, fie prin On. R. V.

Relativ la iepurele de vizuină

(din Encyclopédie du chasseur)

de MOLDAV

Numeroase sunt stricăciunile ce se pun în sarcina iepurelui de vizuină. Lighioană veșnic speriată, pare a avea mereu înaintea ochilor cratița, în care dealfel sfârșește prin a ajunge mai curând sau mai târziu.

Se crede că origina sa se trage din nordul Africei, de unde a fost introdus în Spania din timpuri foarte depărtate; iar de aci încetul cu încetul s'a răspândit în alte țări europene.

Primele mențiuni, ce se fac despre iepurele de vizuină, sunt acuzări de imense stricăciuni ce ar fi comis: Lui i se atribue devastarea insulelor Baleare și Lipari, într'atât încât s'au deplasat în aceste ostroave mai multe legiuni romane pentru a le da de hac.

Se zice că numeroasele galerii, ce și-au săpat sub zidurile orașului Taragona, au contribuit la distrugerea acestui oraș. Chiar în zilele noastre, iepurele de vizuină este o pacoste pentru digurile din Olanda, cari trebuiesc ținute sub zilnică supraveghere și continue reparațiuni, din cauza lui.

În Australia mai anii trecuți ei se înmulțiseră în așa măsură încât au periclitat producția agricolă, iar guvernul a făcut apel către învățații tu-

turor națiunilor de a studia remediul contra acestei invaziuni răufăcătoare. S'au făcut acolo bătăi monstre, în care au căzut până la 35.000 de iepuri într'o zi. Lupta, dusă contra lor în Australia, pare a fi încetinit pentru moment nemaipomenita capacitate de puțare a acestei rase năvalnice.

Odată cu căderea zăpezei iepurele de vizuină roade lăstărișul pădurilor, periclitând refacerea acestora; iar primăvara aduce recoltelor verzi stricăciuni adesea catastrofale. Pentru ocrotirea pădurilor se fac în Franța bătăi oficiale în scopul distrugerii acestor rozătoare.

Iepurele de vizuină se poate rări pentru un timp, dar nu dispăre complet din locurile unde a dăinuit odată, de aceia e de preferat ca în România să nu se prăsească, cu atât mai mult cu cât iepurele obișnuit, în condițiuni normale de ocrotire se prăsește suficient, pentru a mulțumi cerințele vânătorești, în orice caz este superior iepurelui de vizuină în toate privințele și nu va ajunge nici odată să devie un flagei pentru producția silvică și agricolă.

Dușmani ai vânatului în câmpie

de Ing. silvic V. MIRONESCU

Dacă vânatul are nenumărați dușmani în câmpie, cei mai de temut sunt : braconierul și câinele zis „de turmă“ sau „ciobănesc“.

Braconierii sunt de două feluri : de ocazie și de meserie.

Pe cel de ocazie îl întâlnești la vânatoarea de iepuri cu bătae când, întrebând, răspunde că nu are permis de vânatoare și adesea cu armă de împrumut, vine la vânatoare odată pe iarnă și nu este „periculos“.

Cel de meserie este în majoritatea cazurilor sătean, împușcă iepuri la pază (la pândă) și este greu de prins.

Se știe că țaranul român nu are nici o ocupație iarna, nu are păsări de curte pentru că le vinde la târg sau păsărari, dacă nu i-au murit încă din vară, nu are carne de mâncare și dacă are o rablă de pușcă, merge în fiecare zi seara sau dimineața la pază și toată iarna mănâncă iepuri.

Rar se întâmplă să greșească ținta sau să tragă două focuri într'un iepure și de aceea greu poate fi descoperit.

În schimb împușcă, în liniște, până la 100 iepuri pe an.

Își închipuie oricine câți iepuri se distrug dacă într'un sat sunt 4—5 vânători de acest fel.

Nu toți sătenii au arme, dar au câte un bățel care merge cu cele 3—4 oi ce posedă la pășune însoțit de cel puțin doi câini.

Pe islaz sau pe miriști băiatul se întâlnește cu tovarășii cu care alcătuiesc o turmă de 30—40 oi și tot atâți câini, dacă nu mai mulți.

Vai de bietul iepure care va fi stârnit sau zărit pe câmp, căci toată haita se ia după el împreună cu copiii, îl înconjoară și rară este ocazia să găsească o porțiță de scăpare.

Am văzut un vânător care voia să scape un iepure înconjurat de vreo 40—50 câini. A împușcat câțiva câini însă a trebuit să împuște și iepurele pentru că cu tot ajutorul dat de el nu mai putea scăpa.

Când zăpada acopere tot câmpul și oile nu pot pășuna, pleacă copiii fără oi însă cu câinii, iar dacă într'o zi nu merg nici copiii, atunci pleacă singuri câinii, obișnuiți fiind să vâneze și fără conducător.

Singura salvare a iepurelui este pădurea unde, dacă ajunge, scapă de urmăritori.

Primăvara câinii aceștia prind puii de iepuri, sau mănâncă ouăle din cuiburile de prepelițe și potârniche, dacă nu prind chiar clostele.

Ca distrugători de vânat câinii sunt mai de temut chiar de cât braconierii pentru că în tot timpul anului au această îndeletnicire.

Dar și agricultura suferă din cauza lor și pierderea este foarte importantă.

Un proprietar făcea odată socoteala că pe an se distruge în toată țara 15—20 milioane de duble decaltri de porumb mâncat de câini pe câmp. Desigur că pierderea este însemnată pentru țară și chiar pentru țaran care, în loc să producă 30 dubli decaltri pe pogon, recoltează numai 25.

Tot câinilor se datorește și răspândirea boalelor vitelor și păsărilor de curte. Cadavrele animalelor și păsărilor aruncate de săteni pe marginea drumurilor sunt transportate de câini prin curți, răspândind boala și pe această cale.

Se știe că în ultimii ani s'au îmbolnăvit și au murit foarte multe vite cornute mari, oi, iar porcii

și păsările de curte au murit în număr așa de mare încât sate întregi au rămas fără porc de Crăciun și fără pasăre în curte.

Mai sunt și alte cauze de răspândirea boalelor însă nu este mai puțin adevărat că prin câini liberi se răspândesc sigur și faptul este bine cunoscut.

Prin urmare, nu numai vânatul suferă din cauza câinilor „ciobănești“ ci și agricultura, creșterea vitelor și chiar stăpânii lor.

Folosul pe care-l aduce stăpânului, păzindu-i casa, nu-l poate aduce decât dacă este legat ziua și liber noaptea, altfel nu stă acasă și deci n'o păzește.

De asemenea nu păzește nici vitele la pășune, odată ce aleargă toată ziua după iepuri.

De altfel sunt prea puțini lupi în câmpie și se știu aproape pe număr unde se găsec. Vitele nu sunt atacate de lupi vara în câmpie și câinii nu fac altceva decât vânează sau mușcă pe șosea trecătorii pedestri.

Astfel nu se justifică suficient menținerea imensului număr de câini la „paza vitelor“ și ar trebui redus numărul lor la strictul necesar pazei locuințelor.

Braconajul în sistemul arătat mai sus, nu poate fi împiedicat cu eficacitate suficientă prin paznici de vânatoare ori cât ar fi ei de neobosiți și experimentați.

Singura măsură bună ar fi întâi ridicarea tuturor armelor de vânatoare dela sătenii care nu posedă permisul necesar și al doilea vânzarea pulberii de vânat, în special cea neagră, să se facă cu mai mult control, iar nu în comerțul liber ca în prezent. De asemenea să nu fie permis păzitorilor de holde să poarte arme de vânatoare, căci, sub acest titlu, se ascunde de obicei cel mai de temut braconier din sat.

Pentru câini s'ar putea lua măsura distrugerii lor în masă așa cum s'a procedat cu distrugerea ogarilor, măsură experimentată și eficace; să nu se lase gospodarul decât doi câini pentru paza locuinței pe care să-i țină legați ziua; câinii găsiți liberi ziua să poată fi omoriți de oricine, ori unde s'ar găsi.

Astăzi, dacă autobuzul omoară un câine tolănit în mijlocul șoselei, proprietarul mașinei este judecat și pedepsit pentru „distrugere“, iar dacă un câine îți rupe hainele și te mușcă, pe șosea, în mijlocul satului, stăpânul lui nu este pedepsit sau pedeapsa este prea ușoară. Am auzit însă și judecători rurali care se plâneau că nu poți trece prin sat din cauza câinilor mulți și liberi care se reped să te muște imediat ce te văd. Semn bun.

Se zice că în România nu există sat fără câini, ca pe vremuri în Constantinopol, stradă fără câini. Însă turcii „necivilizați“ au scăpat de această paoste.

Desigur că dacă un guvern ar proceda în acest scop s'ar expune să fie ridiculizat la alegerile viitoare și să-și piardă popularitatea.

Sunt multe măsuri care ar putea da rezultatele dorite când s'ar lua de cineva și ar fi aplicate cu hotărâre și continuu.

Se pune însă întrebarea: cine să ia măsura și cine s'o aplice ?

O vânătoare de rațe

de ȘOMCUȚA MARE

Dela un vânător.

Sunt vre-o câțiva ani de atunci! Cunoșteam un neamț numit Karl șeful morii din comuna Tămădău, a cărui cunoștință o făcusem întâmplător. Acest neamț, știindu-mă vânător, nu mă slăbea stăruind să-i fac într'o zi o vizită spre a vâna cu el în balta comunei, care era chiar în marginea satului, bine înțeles cu rugămintea de a-i aduce și lui o armă fiind și el pasionat după vânătoare.

Intr'o Sâmbătă, ne având altceva mai bun de făcut, luai două din armele mele calibrul 12, cu cartușele necesare, mă urcai în autobuz și plecai spre Tămădău.

Ajuns seara la moară, neamțul a trimis numai decât la doi din cunoscuții lui din sat cari posedau arme, nu știu însă dacă aveau și permis, invitându-i să vie și ei să stea la pază, împreună cu boerul sosit din București.

Vremea era bună, luna mai mult cam pe la jumătate, astfel că'n apa limpede, s'ar fi putut trage binișor. Imbucărăm la repezeală un mezelic și plecarăm spre lac. O luarăm spre malul dispre

sat pe care era situat conacul moșiei, locuința arendașului, mal la marginea căruia stuful și papura era foarte deasă și înaltă de câțiva metrii întreruptă numai ici, colea, de cărări înguste, tăiate în stuf și papură de către pescari spre a putea aborda malul.

Nori acoperiră luna. Se făcuse așa de întuneric, că nu-ți vedeai mâna înaintea ochilor, totuși nu pierdurăm speranța și merserăm înainte pe o potecuță, strâmtă, contând pe vr'un luminiș, în linie unul după altul, ca indienii. La un moment dat, neamțul care mergea în fruntea tuturor, se oprește. Imediat cu toții incremenirăm pe loc, și în acelaș timp auzirăm un mac, mac; rațele sălbatece! Străfulgeră în gândul fiecăruia, dar cum să le împuști pe întunecimea asta, se punea întrebarea? Făcurăm o roată împrejurul neamțului, începând a ne sfătui pe șoptite, hotărârea luată fu, să pornim înainte spre locul de unde venea măcăitul rațelor, cu armele în mână, gata să tragem. Natural că'n astfel de împrejurări ne putând vedea ținta, nu puteam trage individual. Inșă fiindcă neamțul voia cu tot dinadinsul să nu

se întorcă fără rate acasă, decisese să tragem câte-și 4 în același timp spre locul unde se auzea măcăitul, așa la întâmplare poate norocul fiind orb, să pice ceva. Pășeam așa de ușor, evitam așa de bine ori ce sgomot pe care l'ar fi putut face pașii noștri, cum nici cea mai abilă piele rosie, n'ar fi putut s'o facă.

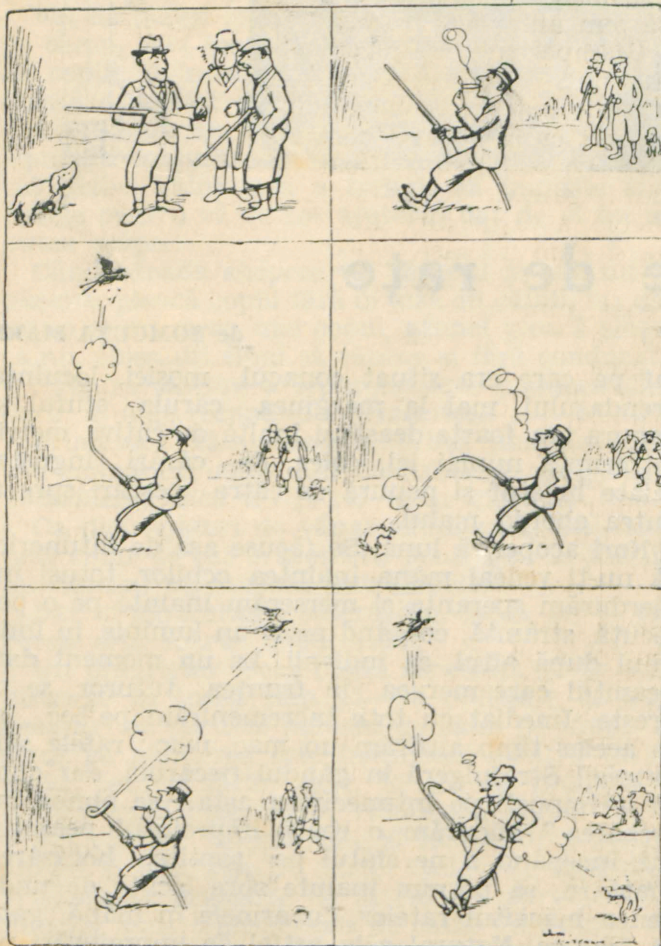
Nu trecuseră nici câteva minute când neamțul se opri în fața unui luminiiș, din care venea măcăitul.

Armele erau gata. Un front de patru oameni cari dispuneau de 8 focuri. Auzeam acum nu numai măcăitul dar și sgomotul pe care-l făceau rațele jucându-se prin apă, ba ni se părea că vedem și umbrele lor.

Un, doi, trei, și patru focuri răbufniră în liniștea nopții spre direcția respectivă, urmate de un sgomot infernal, de se părea că un hipopotam își face baie. Noi, gata să tragem o a doua salvă pentru a o plasa atunci când rațele s'ar fi ridicat în văzduh; rămăseserăm cu gurile căscate căci nimic nu se înălța depe apă în schimb însă sgomotul în apă, măcăitul rațelor devenise asurzitor, atunci unul din vânătorii țărani, isbucni: „Boerule să știi că am înpușcat rațele grecului“. Ce facem acum? Tot eu mai calm, dar cum n'aveam nici un câine la îndemână, hotărâi ca cel care știe să înoate mai bine dintre noi, să s'arunce în apă și să strângă ce-o fi mort sau ce se sbate pentru a nu lăsa urme de isprava făcută.

Rezultatul fu 4 rațe moarte, 2 care se mai sbăteau încă, niște rațe mari și grase p'arcă ar fi fost găște. Spunea românul care le aportase că mai erau în apă câteva rațe cari se sbăteau dar cum luaseră direcția spre conac, nu putea să le apor-teze și pe acelea. Toți eram ne mulțumiți numai neamțul se mângâia pe el și căuta să ne mângâie și pe noi cu ideea că rațele cari se găesc noaptea în baltă, trebuie să fie sălbatece fiindcă la ei în țara lor rațele stau noaptea în coteț. Ce era să facem? Haz de necaz! Ne-am înapoiat spre casa morarului a cărui nevastă și servitoare le-au curățit frumos, iar a doua zi Duminecă dimineața ne-am prezentat la conacul grecului căruia i-am oferit bine înțeles orice despăgubiri pentru paguba cauzată în definitiv fără voia noastră, căci vorba neamțului ce căutau rațele noaptea în afară de coteț.

Aș minți dacă aș spune că'n primul moment grecul ar fi avut aerul de a fi încântat peste măsură de isprava noastră, dar la urmă căzurăm lesne de acord și la împăciuire grecul făcând o judecată à la Solomon: „Eu dau rațele (de sufletul morților :) și cafeaua, d-voastră plătiți băutura și luăm masa împreună. Am acceptat cu multă plăcere această sentință pe care o primiram așa cum a fost dată, numai că'n Dumineca aceea numai de vânătoare de rațe n'a mai fost vorba...

Pușca Brânzoiului
model 1933

Foraj cilindric sau „choke“?

Lauda brânzoiului că vânatul tot a încasat ceva alice, din pan-panul slobozit unul după altul, este o inconștiență. Pentru vânătorul corect senzația că a rănit vânatul, care sigur va cădea pradă primei răpitoare, sau va muri în chinuri, este dure-roasă. Trebuie insistat mereu cu sfatul, biciuit cu ironia, tratat cu evitarea acel așa zis vânător, care din lăcomie aruncă focul fără nici o socoteală și nu se ostenește a urmări și sfârși vânatul rănit.

Un corectiv eficace este acela de a întrebuița numai armă „choke“. Țeava choke, adică strâmtată la gură, asigură o grupare mai strânsă; lovitura bine plasată provoacă moartea promptă și fără chin a vânatului.

Probabilitățile de alicire sunt reduse cu mult, cum de sigur redusă este și sadica satisfacție a brânzoiului de a fi trimes alice rătăcite în trupul unui biet animal nevinovat, care-l vor supune la chinuri fără folos nici pentru el, dar nici pentru altul mai îndemănat, care ar putea întâlni mai târziu acel vânat.

Nu numai pentru formarea unui bun ochitor, dar chiar pentru educația sufletului de vânător se recomandă întrebuițarea armelor cu ambele țevi „choke“.

Vânatul lovit cade în foc, sau scapă nevătămat, în orice caz perspectivele de a fi numai schilodit sunt mai reduse ca la țevile cilindrice.

Chirurgie în pădure

de AL. CAZABAN

...Dădurăm de o poiană mai svântată, unde ne oprirăm spre a ne potoli foamea, cu merindele pe care le cărasem, din București, în geanta mea comodă de vânător bătrân...

Vănam cu trei țărani din Lunca, — un cătun alcătuit dintr'o îngrămădire de câte-va căsuțe, — nu departe de pădurea unde umblaserăm, de dimineață, căutând epuri și sitari.

Cei trei tovarăși se îndeltniceau mai mult cu vânatul, decât cu plugăria; așa că vorbiau în tot timpul mesei, povestind despre isprăvile lor vânătorești, depe timpul când pădurea era codru și nu era brăcuiță și nici călcată de vitele oamenilor.

Intr'un rând, rupsei o bucată de pâine și mă pregătii s'o arunc prepelicarului meu care dădea semne de nerăbdare... Atunci băgai de seamă că își aștepta porția și un alt câine, pe care nu-l văzusem umblând cu noi prin pădure...

Era un copoi... Odată trebuie să fi fost de rasă bună; dar acum degenerase într'o jigodie destul de urâtă, cu părul ros de bătrânețe, cu ochii triști, cu coada între picioare, ca și când s'ar fi temut de vânători.

Capul prea mare în legătură cu corpul, clătina într'una ca al unui moșneag damblagit. Călca pe picioare atât de țepene că parcă n'ar fi avut încheeturi... Aproape că nici nu și putea ține echilibrul cum trebuie, iar când se repezi să prindă bucata de pâine pe care i-o aruncasem, se poticni — gata să cadă... Se obosi îndată de această mișcare, și se lăsă apoi pe iarbă, rămânând acolo, nemșcat, cu botul întins pe labe, cu ochii flămânzi și ficși în geanta de unde scoteam unul după altul pachetele cu mezeluri...

— Al cui e câinele? — întrebai nedumerit pe tovarășii mei.

— Al nostru...

— Dece l-ați mai luat cu voi?... Nu vedeți că de bătrân ce ie, abia se târaie pe urma noastră...

— Nu l-am luat noi! — mă lămurii chiar stăpânul bietului copoi. Ce să fac cu el, domnule? S'a ținut el de noi... De câte-ori plec la pădure, mă simte îndată, măcar că e surd și doarme, ascuns, în fundul coșarului de porumb... Nu e chip să scap de el, chiar dacă l-ași bate!... Și nu-l pot bate, că, vezi, e șiret și se ține cam departe, de urma mea... De multe ori, când cred că am scăpat de pacostea asta, uite că'l aud foșnind în desime...

— Dece nu-l legi?

— Chiar să-l leg, nu scap.. Cât e de bătrân și tot roade curmeiul...

Apoi, oftând, țăranelui urmă:

— Hei, săracul!... Vine după mine în pădure, ca să-și mai aducă aminte de tinerețea lui... Că, vezi, a fost vrednic, nemaipomenit de vrednic... Un câine și jumătate a fost!... Pe valea Amara-diei, nu s'a pomenit câine mai oț ca Haiducu meu!... Cât îl vezi de mic și de pipernicit, ținea în respect sălbătăciunea de porc, fie cât de mare... Cu el, am doborât peste douăzeci de mistreți... Intrebă pe oricine... Era neîntrecut la porci!... Se ancontra, domnule, cu cea mai fioroasă sălbătăciune... Pe porc, mi-l încolțea atât de rău, că mi-l ținea în loc... Iși ferea pielea, lighioana, de mușcăturile afurisitului... Așa de tare se înversuna porcul de lătrăturile și de mușcăturile câinelui încât, în fierbințeala lui, nici nu simțea când mă a-

propiam, cu pușca la ochi, gata să aprind... Când javra asta, cum o vezi, lătra la porc, apoi tot codrul fierbea de hărmăneala ce o făcea!... Strașnic câine!... Nici nu s'a pomenit copoi să se vâre în sufletul porcului, cum se vâra Haiducu!... Prea era îndrăzneț!... Cu îndrăzneala lui, odată îi s'a înfundat!... Murea de mult, săracul, de nu era cu noi alde Tudor Giamparoiu din Hârtoapele...

— Ce'i s'a întâmplat? — mă grăbii să aflu.

— L-a fost rupt un porc!... Un mistreț, din cei cărui îi ziceți *solidari*, l-a atins atât de rău cu colțul, că i-a scos mațele din burtă... Numai, uită-te la el și să vezi că se cunoaște și azi urma.

Și cum vorbea așa, vânătorul întinse mâna și, apucând câinele de după cap, îl răsturnă cu burta în sus.

— Uită-te, domnule, cât de bine se cunoaște semnul unde a fost rupt de colțul porcului!...

O lungă cicatrice, începând de jos și terminându-se aproape de gât, brazda burta câinelui în curmeziș...

Mă minunai:

— Uite că a trăit, măcar că murise pe loc... L-am găsit, încremenit, pe o coastă, cu burta spintecată, din care curgeau mațele... Nici nu mai răsufila... Doar își ținea ochii deschiși și se uita la mine, cum se uită omul... Par'că mă întreba: „Da' cu mine, ce faci? Cui mă lași?”... Eu, ce puteam să-i fac?... Mă uitam și eu la cei cari mă întovărășeau... Se uitau și ei la mine... Unul a spus că trebuie să-l împușcăm, ca să nu se mai chinuiască, ș'apoi să-l îngropăm... Și eram gata să pun un cartuș în pușcă. Dar cu noi era și Tudor Giamparoiu... El mă apucă de braț, și zise hotărât:

„Nu vezi, mă, că e încă viu?... Trebuie să-l coasem, așa cum îl coase doctorul pe om, la spital”... Noi, ce să zicem?... Doar Giamparoiu a stat două luni, gardian la un spital mare din București. Acolo, a văzut cum umblă doctorii în mațele omului, și cum îi coase la loc pe cei de îi taie cu cuțitul.

Întrebai mirat:

— Și l-a putut coase Tudor?... Asta'i doar treabă grea... Mai întâi, îi trebuie scule anume...

— Uite, domnule, că l-a cusut și fără scule!... L-a cusut cu trăinicie, că era meșter Tudor!... El așa a făcut: Mai întâi, i-a *aranjat* mațele la loc, în lege... Cum n'avea ac la îndemână, a făcut o țepă dintr'un lemn de sânger, care lemn e tare ca osul... Cu țepa asta el o găurit pielea, și fiindcă n'avea nici ață, nici sfoară, a luat curmei de tei...

— Și l-a cusut cu curmeiul?

— În toată legea!...

— Nici nu'mi vine a crede!...

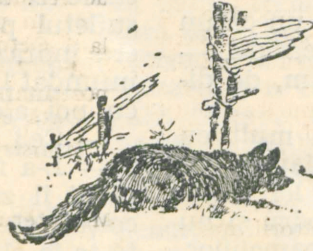
— Nici noi n'am crezut!... Mai ales că pe când cosea, câinele era ca și mort. Da, Tudor nu și-a pierdut corajul!... După operație, a pus câinele în sac și mi l-a cărat până acasă... Că, vezi eu n'am vrut să mai car o mortăciune în spinare. Acasă, i-am făcut un culcuș în tindă și l-am lăsat acolo, să-și dea sufletul în pace!... Da, vezi minune: A doua-zi l-am găsit pe Haiducu meu viu... Ba a ridicat capul când m'a văzut... I-am dat în pripă apă proaspătă.

— Și a băut?

— Cu lăcomie... Apoi, iar s'o culcat... Peste trei zile, a prins a mânca lapte cu mămăligă. Peste o lună, l-am luat în pădure. Zece ani, am mai vânat cu el... Nici nu știu câți porci am mai doborât...

Incredințat că mi spusese adevărul, mă interesai :

— Dar doctorul ?
— Care doctor ?
— Tudor... Giamporoiu... Cel care l-a cusut...
Ce face el acum ?
— Nu mai face nimic, că a murit... A fost rupt și el tot de un porc... Dar, vezi, pe el l-a cusut un doctor mare din București...

Recenzii :

HIRTENFEUER. (Foc ciobănesc) de Emil Witting.

Prima carte a camaradului nostru, Inspector silvic Emil Witting „*Auf der Hochwild-bahn in Karparthenuhrwald*.” (Pe urmele Vânatului în pădurile seculare ale Carpaților) a provocat senzație în literatura vânătoarească germană, clasând pe autor printre primii scriitori cinegetici.

„*Frate Nicolae*”, a doua a sa operă, este evident cea mai bună monografie a ursului carpatin, întocmită sub formă de istorisire, ea constituie o delectare pentru cetitorul chiar nevânător.

„*Hirtenfeuer*”. (Foc ciobănesc), un roman, a cărui acțiune se desfășoară în munții Făgărașului, Sibiului, Sebeșului și Jiului, este în același timp și o monografie a ciobanilor noștri și a vieții lor. Ca atare cartea este unică și de o neprețuită valoare etnografică. Witting a trăit zeci de ani în contact cu ciobanii, cu pădurarii și cu paznicii de vânat, este deci un excelent cunoscător al vieții și obiceiurilor lor, precum și a întregului norod muntenesc din care se trag ciobanii.

Subiectul tratat sub formă de roman, farmecă pe orice cetitor cu tragere de inimă pentru Carpații noștri, pentru locuitorii și vânatul lor, cu siguranță însă prezintă un interes deosebit pentru Românul născut. Este regretabil că nu a fost în putința autorului să scrie cartea în românește.

Pentru a reda în traducere românească limba și stilul lui Witting se cere un literat, maestru poet sau prozator a ambelor limbi, un al doilea Octavian Goga traducător al liricului Petöfi, căci limba și stilul lui Witting sunt frumoase, dar cam pretențioase chiar pentru cetitorul german.

Din sentiment patriotic se cere cetitorului român să pună bună-voință în a învinge greutatea ce ar întâmpina în lectura germană și să ierte autorului că nu și-a scris opera în românește, căci nu doar că n'a voit dar pur și simplu că nu a putut.

Totuși este de dorit ca această carte să fie tradusă, căci va îmbogăți literatura românească cu o adevărată podoabă, dragă tuturor celor ce au văzut lumina zilei în ținuturile Carpaților, independent de naționalitate.

Maior *Schneider-Snyder Roland*
din Vânători Călări

Revista Carpații No. 3, cu un cuprins plin de învățăminte și o formă de toată frumusețea, înseamnă pe răbojul literaturii vânatului și a pescuitului o epocă promițătoare de senine orizonturi.

Scriitori bogăți în cunoștințe, răsfățați de talent, își aștern pe hârtie fărâme din comorile strănse în mintea și sufletul lor, întru folosul și mulțumirea celor mulți.

Fiori de înălțare-ți cuprind făptura când de pildă, urmezi pe *Brătescu-Voinești* pe culmile de unde-ți arată „răsărituri trandafirii”, și apusuri însângerate, cu cântecul greerilor și pulberea argintie din nopțile cu lună plină”; sau atunci când te călăuzește în susul păraului de munte și te face să auzi în murmurul apei rostogolite toate nuanțele vieții, dela cântecul vesel al copilăriei până la șoapta sfătoasă a uncheșilor, deșteptându-ți nostalgia unditului la păstrăvi.

Profesorul E. Botezat i-ți oferă vedenii ale trecutului pământesc, cu uriașele lighioane ce populau peisagiile grandioase, inclusiv strămoșii noștri dintru începuturi.

Președintele A. Sutzcu desfășoară viața Sitarului evocator al miresmelor de primăvară.

D. Tărnăveanu din viața câinelui ciobănesc. Maior *Schneider-Snyder*, Haus Knal, Paul Ianos și alții anunță sămânța, care sigur că va purta roade căci e de calitate.

Moldav

PUBLICAȚIUNI

DECIZIUNE

Fiindcă din diverse rapoarte ce ni s'au prezentat rezultă că:

1) Terenurile acoperite cu păduri și destinate prin legile de reformă agrară a fi transformate în pășuni nu s'au putut pune încă în mod definitiv la dispoziția comunelor în beneficiul cărora s'a făcut exproprierea, complet eliberate de materialul lemnos ce urma să se extragă conform studiilor de transformare.

2) Acolo unde din diverse considerente nu s'au putut înzestra comunele cu terenuri pentru înființarea sau completarea pășunilor comunale, și deci populațiunea nu are unde să-și pășuneze vitele.

3) Iarna aspră și prelungită a făcut ca rezervele de furaj să fie consumate, și ca urmare, locuitorii nu mai au posibilitatea a-și hrăni vitele până la maturitatea recoltelor agricole.

4) Zăpada abundentă căzută în iarna aceasta, la topirea ei va provoca inundațiuni care vor face pe un period de 2—3 luni aproape inutilizabile islazurile din lunile râurilor și Dunărei, din regiunea de șes a țării.

Toate aceste situațiuni care ar prejudicia mult agricultura țării atât prin neexecutarea la timp și în bune condițiuni a lucrărilor agricole, din cauza slăbiciunii vitelor de muncă, cât și pentru păstrarea stocului de vite absolut necesar vieții economice a agricultorilor, prejudicii pe cari noi trebuie să căutăm a le evita prin ajutorul ce-l putem da în situația actuală, și cum acest ajutor dat agricultorilor nu poate veni decât din sacrificiile ce o altă ramură a agriculturii: pădurea, urmează a le mai face, sacrificii însă pe care trebuie să le reducem la minimum posibil.

Noi, Ministrul Agriculturii și Domeniilor,

DECIDEM:

Art. 1. — Prin derogare dela prevederile art. 15 al Codului Silvic și în acest an în mod excepțional se permite pășunatul în toate pădurile supuse regimului silvic în conformitate cu normele stabilite prin art. 15 din Codul Silvic dar cu următoarele restricțiuni în care pășunatul este cu desăvârșire oprit:

a) în pădurile rezervate pentru ocrotirea și reproducerea vânatului;

b) în pădurile din zona de apărare și de consolidare a terenurilor fixate pe baza legii ameliorării terenurilor degradate;

c) în plantațiunile executate în ultimii 15 ani;

d) în suprafețele de păduri tratate în regimul codru-lui cu tăeri succesive în scopul regenerării prin semințe, care suprafețe după amenajamente vor veni în curs de regenerare pe cale naturală în viitori 10 (zece) ani.

Art. 2. — Porțiunile de pădure în care pășunatul va fi permis, va fi delimitat la fața locului prin personalul silvic, și separat în mod vizibil de restul arboretului în care este oprită intrarea vitelor. Atunci când limite sau obstacole (pedici) naturale nu separă aceste porțiuni și deci ar fi greu de apărat contra pășunatului, ele se vor despărți prin garduri simple de nuele împletite printre arbori. În scopul acesta, se autoriză proprietarii de păduri a extrage din păduri arborii sau arbuștii de specii inferioare care nu sunt necesari menținerii consistenței pădurei la minimum 0,8, dacă nu sunt arbori uscați sau doborâți natural, și a-i întrebuința la construirea acelor îngrădiri, care se va executa gratuit de locuitorii învoiiți la pășunatul vitelor în pădurile respective.

Art. 3. — Introducerea vitelor în porțiunile de păduri în care pășunatul este permis conform prezentei deciziuni, nu se va putea face decât după prealabila delimitare a lor, și învoiei dintre proprietarii pădurei și locuitorii comunelor respective.

Art. 4. — Invoirea vitelor la pășune în păduri, nu se acordă locuitorilor comunelor cărora li s'au predat complet islazurile din păduri create prin legile de reformă agrară, și în care transformarea pădurei în pășune s'a executat, și nici comercianților de vite.

Art. 5. — Numărul vitelor ce se vor introduce la pășune în pădure, va fi maximum una vită mare sau 5 vite mici la hectar, după capacitatea de hrană a pădurei respective.

Art. 6. — Invoirea la pășune se va face lunar și maximum până la termenele următoare:

a) În pădurile de baltă tăiate în scaun, tot anul;

b) În pădurile din regiunea de șes sau de dealuri până la 15 August, când miriștile și fânașurile devenind libere de recoltă, pot fi pășunate;

c) În pădurile de munte, invoirea se poate face până la 1 Octombrie.

Art. 7. — Direcțiunea Regimului Silvic va executa dispozițiunile prezentei deciziuni.

Dată la București, la 4 Martie 1933.

Ministrul Agriculturii și Domeniilor (ss) V. NIȚESCU.

Ministerul Agriculturii și Domeniilor, Serv. Vânătoarei

PUBLICAȚIE

Prin Decizia Ministerială No. 1508/933, se aplică dispozițiunile articolului 35 din Legea pazei și protecției vânatului, pentru întreg teritoriul județului Neamț.

În conformitate cu Dec. Minist. No. 49/933, s'a acordat, printr'o viză specială, prelungirea valabilității permiselor de vânătoare obținute în 1932, până la 31 Martie 1933 — (acelor care au achitat 1/4 din taxa legală).

În conformitate cu Decizia Ministerială No. 3468/933, valabilitatea acestor permise vizate se prelungeste până la 30 Aprilie a. c. inclusiv.

Prin Dec. Minist. No. 2898-1933 s'a revenit asupra Deciziei Ministeriale No. 13548-1932, lăsându-se liberă vânătoarea sitarilor (în Bucovina) la pază, cu câini sau cu bâtae.

PUBLICAȚIUNE

Se aduce la cunoștință, că dreptul de vânat al comunei Apa se va da în arendă pe termen de 5 ani dela 1 Mai 1933 până la 1 Mai 1938. Licitația se va ține la primăria comunei Apa în ziua de 2 Mai 1933, ora 9 dimineața. Prețul de strigare 2.000 lei anual.

Licitația și arenda se va face în conformitate cu legea pentru protecția vânatului. Condițiunile de licitație se pot vedea la primăria comunei Apa.

Primăria comunei Comloșul-Mare

PUBLICAȚIUNE

Dreptul de vânat al comunei Comloșul-Mare, județul Timiș-Torontal de circa 6.890 jughăre cadastrale se dă în arendă pe timp de 6 ani, începând dela 1 August 1933 până la 31 Iulie 1939 prin licitație publică care va avea loc în ziua de 21 Aprilie 1933, ora 9 dim. în localul primăriei comunei.

Licitația se va ține în conform. cu dispozițiunile art. 38—110 din L. C. P. Vadiu 10 la sută.

Condițiunile de licitație se pot vedea la primărie în orele oficioase.

Cerneteaz, județul Timiș-Torontal

PUBLICAȚIUNE

La primăria comunei Cerneteaz, în ziua de 20 Aprilie 1933 se ține licitație orală, la ora 10 a. m. pentru arendarea dreptului de vânat, circa 4.300 jughăre pe 6 ani până la 31 Decembrie 1938.

Prețul de exclamare 3.000 lei pe an.

Condițiunile de licitație se pot vedea zilnic la primăria Cerneteaz.

Oferte închise sau supraoferte nu se admit.

Societățile de vânătoare cari solicită intervenția Uniunii la Ministerere sunt rugate a adăuga la petițiile timbrate în regulă încă un timbru fiscal de lei 11 și unul de aviație de lei 1, necesar pentru timbrarea intervenției Uniunii. În caz contrar nu se va putea da urmare cererei.

Uniunea

Din viața Societăților afiliate

Societatea Vânătorilor din Lugoj

A ținut adunarea sa generală la 28 Ianuarie. După descărcarea de gestiune s'a ales următorul comitet pe 1933:
Președinte: d. Dr. Bejan Zeno.
Vice-președinți: D-nii Otter Hugs și Drăghici Iosif.
Secretar: Kralovansky Iosif.
Casier: Stocker Anton.
Jurisconsult: Dr. Ioan Fekete.
Maestri de vânătoare: Novac Alexandru, Bücher Francisc.

Econom: Görlich Anton.

Membri consilieri: Lația Trifon, Dr. Vincze Aladar, Frențiu Iosif și Căpitan Marinescu Ștefan.

Bugetul la venituri și cheltueli se cifrează la 154.997 lei. Tabloul total al vânatului este frumos, iar rezervele existente promit vânat bogat pe anul viitor.

Teritoriile sunt bine păzite, iar răpitoarele urmărite cu asiduitate.

Se colonizează fazani.

Mica Publicitate

Vând 5 per. coarne de cerb puternice cu os frontal din Maramureș, 1 per. cu 18 ramuri, 2 per. cu 14 ramuri, 1 per. cu 10 ramuri și 1 per. cu 12 ramuri, aceasta chiar capital având dimensiuni: ramificați 12, deschidere 132 cm, lungimea tulpinelor 110—111 cm, la roze 28.5-28.5 cm, rozele principale: 38-38 cm, între raza principală și de

mijloc 18-19 cm, între raza de mijloc și coroană 18-17 cm, sub coroană 22-23 cm.

Prețul de ocaziune. Doritorii cu oferte se vor adresa: Z. Salca, funcționar la Administrația Financiară Sighețul-Marmației, str. Locot. Popescu Nr. 3.

REVISTA VÂNĂTORILOR

ORGAN OFICIAL AL UNIUNEI GENERALE A VÂNĂTORILOR DIN ROMANIA

SEDIUL „UNIUNEI”: STRADA GENERAL CHR. TELL No. 9 bis — TELEFON: 2/51/58

Redactată de cei mai de seamă tehnicieni și specialiști în materie de vânatoare din țară, publică: articole cu subiecte pur vânătorești de interes general, privind protecția și înmulțirea vânatului, educația vânătorească, tehnica armelor, chestiunile juridice privitoare la legea vânatului, dispozițiunile luate de organele administrative ale vânătoarei, lista contraveniențelor la legea de vânatoare, dări de seamă a societăților de vânatoare afiliate, precum și orice gen de literatură cu subiecte de vânatoare.

Abonamentul anual 300 lei. - Pentru soc. afiliate 400 lei. - Costul stemei 200 lei

„Revista Vânătorilor” este unicul mijloc de comunicare al tuturor vânătorilor din toată țara, care au să-și spună ceva. De aceea, dacă aveți ceva de cumpărat, de vândut, de schimbat, sau de pus o întrebare tehnică vânătorească, adresați-vă „REVISTEI VÂNĂTORILOR”

La orice corespondență atașați mărcile pentru răspuns

Administrația revistei expediind regulat fiecare număr tuturor abonaților, orice vină de neprimire cade exclusiv în seama poștei, căreia trebuie adresate înscris toate reclamațiile. Plata cotizației anuale se primește până la 1 Aprilie, dată când revista se trimite contra ramburs

UNIREA face PUTEREA

STRÂNGETI-VĂ în jurul UNIUNEI

Domnii colaboratori pot obține oricâte separate, doresc, din articolele domniilor lor, comandându-le direct la tipografie sau prin intermediu Uniunii, după un tarif minimal.

* Manuscrisele nu se inapoiază. * Domnii colaboratori sunt deci rugați să-și păstreze copie de pe articolele trimise pentru „Revista Vânătorilor” *

Handwritten notes in purple ink, possibly "no. 1000" and "no. 1000".

Handwritten signature in blue ink.

Prețul unui exemplar 25 Lei
Prețul unui număr vechi 30 Lei

Handwritten signature in blue ink, appearing to be "Kearnt".

Handwritten signature in blue ink, appearing to be "Kearnt".